

Момиче на Зодиака

Клубът
на
Шаферките

Кати
Хонкинс

Издателска къща „Хермес“

КАТИ ХОПКИНС

КЛУБЪТ НА ШАФЕРКИТЕ

Превод: Нина Руева

chitanka.info

Обръщали ли сте се в трудни моменти за съвет към вашия хороскоп? Не? Сега е моментът да го направите. Чрез героините на Кати Хопкинс, всяка от които е представителка на различна зодия, ще откриете как с помощта на звездите и... с повече смелост и упоритост може да решите проблемите си.

Като повечето Везни, на Клоуи ѝ е трудно да взема решения, освен когато става дума за „Клубът на шаферките“. Там тя знае точно какво иска и как да го постигне. С голямо желание и заразителен ентусиазъм Клоуи се захваща с организацията на перфектната сватба за по-голямата си сестра. Ала когато се оказва избрана за Момиче на зодиака, плановете за сватбата се объркват и мечтаната церемония се превръща в най-големия ѝ кошмар. Дали ще успее да вземе правилното решение и да излезе с чест от заплетената ситуация, в която се е озовала?

ПЪРВА ГЛАВА

КЛУБЪТ НА ШАФЕРКИТЕ

— Клоуи, кога ще се чуеш с Марси? — попита Деми, докато изрязваше няколко страници от февруарския брой на „Сватби“.

— Съвсем скоро — отвърнах, като погледнах към списанието над рамото ѝ. — Нямам търпение.

Провеждахме месечната си сбирка на Клуба на шаферките и бяхме само аз и съученичките ми Деми и Мериъм. Всяка първа събота от месеца се събирахме сутринта в къщата на една от трите ни. Не че не се виждахме и извън клуба по множество поводи, понеже бяхме най-добри приятелки, но Клубът на шаферките си беше редовно събитие, което бе неизменна част от календара ни — като Коледа или Великден. Бяхме го основали на шега, когато бяхме деветгодишни, след като ходихме на изложба за сватбени принадлежности в съседното село Осбъри. Там си прекарахме толкова страхотно, като изпробвахме всички мостри и се вживяхме в ролята на шаферки, че решихме да доразвием идеята. Основавме клуб, където всеки месец обсъждахме булчински рокли, аксесоари, дестинации за меден месец и всичко останало. Междувременно събрахме доста информация, която щедро предоставяхме на наши приятелки, нуждаещи се от сватбени съвети. Станахме истински експерти по темата. И други момичета се присъединяваха към клуба, но повечето го напускаха, след като роднините им се оженеха. Ние трите обаче бяхме редовни членове — събирахме се в студ и пек, с повод и без повод.

Мама ме закачаше, като наричаше клуба моя религия, но по принцип цялото ми семейство ме закачаше за щяло и нещяло, понеже бях най-малката и си падах по по-романтични и момичешки занимания, в сравнение с трите ми целеустремени по-големи сестри. Може би това се дължеше на зодията ми. Не че особено вярвах в астрологията и всички тези работи, но някъде бях чела, че Везните са прословути с любовта си към красивото и изящното. Също като мен.

Наистина харесвах хубавите неща и винаги съм ги харесвала, а всичко, свързано със сватбите, ми се струваше прекрасно като в приказките.

— Чудя се как ще го направи — обади се Мериъм. — Дали е от онези мъже, които падат на колене?

Говореше за приятеля на сестра ми Марси — Джеф. С Марси бяха гаджета от шест месеца. Той се появи и ѝ завъртя главата точно след раздялата ѝ с един младеж, който бе разбил сърцето ѝ. Когато Джеф я покани на екскурзия до Париж, всички заподозряхме, че е настъпил моментът за Предложението.

Свих рамене в отговор на въпроса на Мериъм.

— Надявам се да е. Марси си пада по романтиката, когато я завладеят емоциите.

Приятелките ми кимнаха. Марси беше почетен член на Клуба на шаферките и скришом обичаше всичко романтично. Тя беше любимата ми сестра, най-добрата на света, и въпреки че вече не живееше у дома, често идваше и винаги намираше време за мен. Най-тежко ми беше, докато ходеше със Сам. Изпитах истинско облекчение, когато скъса с него и срещна Джеф. Сам все ми се подиграваше заради клуба, който той смяташе за детинска измишльотина.

Другите ми две сестри — Джейн и Клеър, ме мислеха за твърде малка, за да си губят времето с мен, затова бях благодарна, че имам поне една сестра, която от време на време бе готова да ходим заедно да пазаруваме и да ми прави компания в разни дейности за разкрасяване, като лакиране на нокти и изпробване на маски за лице. Марси беше страхотна. Винаги бе съгласна да закара мен и приятелките ми на кино, да се шегува с нас, да изгледа най-новия момичешки филм, след което да се смее, да клюкарства и да яде чипс от картонена опаковка по пътя към къщи. Освен това я бях виждала да плаче на романтични филми, макар че се опитваше да го скрие. Всичко беше прекрасно, докато не дойде, както аз го наричам, нейният изгубен период, когато започна да излиза с австралийския мачо Сам Хенди. Като беше с него, сестра ми ставаше неузнаваема и от Марси се превръщаше в диво екшън момиче, същинска Лара Крофт. Сам я мъкнеше било на рафтинг^[1], било на палатка под звездите или на походи в планината. Моята Марси, която преди Сам дори нямаше маратонки, ходеше на почивка само в петзвездни хотели и смяташе, че спането на палатка е за загубеняци. Напълно бях съгласна с нея — не че бях отсядала в кой знае колко

петзвездни хотели, но знаех, че когато порасна, бих предпочела най-меките завивки и най-пухкавите бели хавлии в банята, вместо да нощувам във влажен спален чувал на открито и да ходя до тоалетна в някаква смрадлива кофа. Очевидно сходните ни нагласи се дължаха на зодията ни — Везни. Просто не си падаме по лишения и неудобства. Все пак слава богу, че Марси се върна към нормалния си начин на живот благодарение на Джеф.

Тя така и не си призна пред Сам, че членува в Клуба на шаферките, понеже знаеше мнението му за сватбите. Той смяташе, че бракът и всичко, свързано с него, е загуба на време. Марси криеше факта и от Джейн и Клеър, защото не искаше да я обвинят, че е несериозна и вятърничава, макар да бе завършила квантова физика. Цялото ни семейство, в това число и аз, сме умни глави — аз съм най-добрата в класа по почти всички предмети. Татко е учен (с мама се развеدهа и сега живее с новата си съпруга в Уелс), мама и Клеър са адвокати, а Джейн води лекции по статистика в местния университет. И това ако не е интелигентност, здраве му кажи.

Нямаше шанс Клеър и Джейн да ме направят шаферка. „Не възнамерявам да си губя времето с мъже — заяви Клеър малко след като напусна дома ни. — Нямам нужда да споделям живота си с никого. Сама се чувствам най-добре. Кариерата е най-важна за мен“. Е, от време на време излизаше на срещи с мъже, с които обикновено се запознаваше по интернет, но никой от тях не се задържаше. Имах подозрения, че ги изяжда за закуска или ги погребва в задния си двор — според нея мъжете бяха за еднократна употреба и не от особена полза. Джейн си имаше постоянен приятел и тъй като бяха заедно от няколко години, мислех, че може да ми излезе късметът да стана шаферка. Но не би — нямали нужда от лист хартия, рече, който да показва, че намеренията им са сериозни, затова живееха заедно „на семейни начала“. Как ли не се мъчих да я убедя да се омъжи, но тя не поддаде — твърдеше, че Западът е затънал в материализъм и че сватбата е просто поредното консуматорско събитие, което ограбва парите на почтените хора, като ги подхранва с нереалистични фантазии. Добре де, може и да е вярно, но аз предпочитам да го погледна откъм другата, забавната му страна. Не е нужно да казвам, че Сам се разбираше прекрасно с Джейн и Клеър, понеже имаха еднакви виждания за брака.

По едно време хранех надежда, че мама може да се омъжи повторно, но тя се кълне, че никога няма да го направи. Казва, че мъжете винаги те разочароват. Мисля, че с напускането си татко бе наранил нея и сестрите ми повече, отколкото показвах. Беше си тръгнал, когато още съм била бебе, така че на мен не ми липсваше толкова, защото не го помнех. Но бях убедена, че именно той е причината мама и сестрите ми да гледат с подозрение на мъжете. Не беше честно. Деми и Мериъм вече бяха ставали шаферки. А Деми даже два пъти — веднъж на сестра си Роуз и веднъж на леля си Мегс. Но скоро, много скоро щеше да дойде и моят ред и тогава щеше да бъде истинска приказка. Лелята на Деми беше зимна булка, а сестра ѝ — пролетна. Мериъм пък е била есенна шаферка, затова не ми се щеше да се повтаряме. Не че не бях подготвена, в случай че Марси и Джеф решаха да се венчаят през зимата — сватбата можеше да се състои в замък в шотландските планини или примерно в Ирландия. Направо си я представях: Вали сняг. Марси пристига в шейна, теглена от коне. Облечена е в дълга до глезените рокля от бяло кадифе, носи дълго наметало и корона от бръшлян върху свободно пуснатите си коси — като средновековна принцеса. Ако се случеше през лятото, можеше да отлетим до някой приказан остров: на Карибите, Сейшелите или Малдивите. Да, би било върховно. Притеждавах всякакви карти и купища брошури, показващи целуващи се двойки на морския бряг по залез-слънце. Марси би могла да носи лъскава копринена рокля в цвят слонова кост, с веревна кройка, вероятно с гол гръб, за да показва перфектния ѝ равен тен. Косата и да бъде хваната на тила в изискан кок и обсипана с мънички перли и цветя. А ако не искаха да пътуват надалече, можеше да резервираме някой разкошен хотел в провинцията, съвсем по английски. Щеше да изглежда зашеметяващо в прилепнала по тялото рокля без презрамки. И аз щях да изглеждам зашеметяващо. Независимо от сезона или мястото, аз също като нея щях да съм облечена в нещо изключително оригинално. Но *нямаше* да е лилаво. Нито бонбоненорозово. Нито пък с бухнали ръкави. Или с панделки. Гостите щяха да припаднат от възхищение. Отвсякъде щяха да щракат фотоапарати. Щяха да публикуват снимките ни във всички модни списания, където страница след страница щяха да се леят суперлативи за най-прекрасното сватбено тържество, което се е състояло някога. И щяха да са прави. Марси беше истинска хубавица,

когато си дадеше труд да се нагласи, а аз бях висока 162 сантиметра, имах дълги крака, носех сутиен с чашка А и имах дълга до раменете руса коса. Бях идеална за шаферка.

Джеф нито веднъж не ми се присмя, нито ме подразни, щом разбра за Клуба на шаферките. Беше истински заинтригуван и ме разпита как сме го основали, какво сме правили и тъй нататък. Наистина възнамерявах да спретна на Марси най-хубавата сватба на света. *Неповторима*. Не че Деми и Мериъм не бяха красиви шаферки. Напротив. Мериъм беше мургава, с разкошни черни къдрици до раменете и най-пленителните огромни кафяви очи. На сватбата на сестра си изглеждаше като карибска принцеса в кремава рокля. Деми беше бледа и висока, с дълга тъмна коса. Сестра ѝ бе настояла шаферките ѝ да са в розово, затова Деми се бе напръскала със солидно количество автобронзанти от предния ден, за да може да се откроява под роклята (бледорозовото не подхожда на всяко момиче, освен ако не е русо като мен).

Много от съученичките ни, които за кратко членуваха в Клуба на шаферките, също вече бяха изживели големите си дни. Сузи Дженсън беше шаферка миналата пролет — сватбата се състоя в шикозен провинциален хотел. После разнасяше и показваше снимките от събитието в продължение на седмици. Аз въздишах и ахах, както се очакваше от мен, но си мислех: „Само почакайте да настъпи моят час. Тогава ще видите нещо наистина специално“. После дойде ред на Сара Питърс. Рапсодия в шокиращо розово. Страшен кич! Има различни нюанси на розовото и някои от тях просто не стават за сватба. Следваща беше Джес Луис — кремава рокля с твърде много панделки и фльонги, с която изглеждаше като пастирка. Панделки? За нищо на света.

Нямах търпение да чуя какво искат Марси и Джеф. Не че щеше да е проблем, каквото и да изберяха. Нямах нещо в областта на сватбите, с което да не бях наясно. От години събирах идеи, подготвяйки се за реда си — и ето че беше време той най-после да настъпи. Очаквах момента с трепетно вълнение. Шаферският ми албум се пръскаше по шевовите. Постоянно го допълвах: изрязвах снимки на рокли от списание „Булки“, както и всякакви други неща, които привличаха вниманието ми в модните издания. Разполагах с идеи за платове, рокли, бижута, обувки, прически, воали, места за провеждане

на церемонията и дестинации за медения месец — бях наясно с всяка една сватбена подробност. За щастие Марси винаги бе отворена към всички мои предложения, били те относно аранжировката на трапезата, цветята за църквата, отдела за гражданско състояние или някое модно извънградско имение. Можех да предложа старовремски автомобили, лимузини, американски коли, карети, шейни — каквото ви дойде наум. Марси с радост бе оставила организацията изцяло на мен. Липсваше само младоженецът, но там не можех да ѝ помогна.

Когато след Сам остана за кратко време сама, тя беше с разбито сърце и толкова отчаяна, че се зарече никога повече да не излиза с мъже. Точно бях почнала да се чудя дали не ѝ е писано да остане самотна завинаги, когато на хоризонта се появи Джеф — висок и мургав красавец. Бяха се запознали на една вечеря и чудото стана. Изпитах истинско облекчение. Сам не беше за Марси — не само заради любовта му към спорта и приключенията, но и защото изпитваше страх от обвързване (което беше и истинската причина за раздялата им), а и според Марси изобщо не умееше да изразява чувствата си. Макар сестра ми да се справяше с всички изпитания от сорта на ръгби, походи, сърф, тенис и катерене, усещах, че няма да може да изкара дълго в този стил.

На Джеф обаче идеално му прилягаше ролята на прекрасния принц и с готовност обсъждаше чувствата си. Освен това винаги оставяше на нея да решава как да прекарват времето си. Когато преди няколко седмици обявиха пътуването си до Париж, почувствах, че амбицията на живота ми скоро ще бъде постигната, и започнах да обмислям подробностите около бъдещата вълшебна сватба.

Деми щракна с пръсти пред лицето ми.

— Хей, мечтателката, Земята до планета Клоуи — рече. — Трябваше да мислим с какво искаме да се занимаваме, когато завършим училище. Имаме го за домашна, помниш ли? Ти решила ли си?

И двете ме погледнаха в очакване на отговора ми. Вдигнах ръце, за да покажа, че не знам точно. Нерешителността е един от най-големите ми проблеми, който винаги ме е тормозил (още една черта от характера на Везните според хороскопите в списание „Градско момиче“). Никога не знам какво искам, с изключение на това да бъда в Клуба на шаферките.

— Още не съм сигурна. Не мога да реша. Лесно ви е на вас. Мериъм, ти искаш да си моден дизайнер, откакто си се родила, а Деми я влече фотографията.

— При мен няма промяна — кимна Мериъм. — Но какви са твоите планове? Не може да нямаш никакви идеи.

— Нямам. Не знам. Мама смята, че от мен ще излезе добър адвокат, защото ме бива да преценявам и двете страни на някой спор, но пък — адвокат? Твърде скучна професия. В писмата си баща ми, разбира се, ме съветва да тръгна по неговите стъпки и да се занимавам с наука. Обаче няма начин да се съглася да кисна в някоя лаборатория цял живот, а и защо трябва да го слушам? Никога не идва да ни вижда и не е част от живота ми, тогава защо трябва изобщо да има думата? Ще ми се всички да спрат да се занимават с мен. Все пак съм на четиринайсет. Има цяла вечност, докато се наложи да избираме профилиращите си предмети.

— Не е така — възрази Деми. — Господин Муни каза, че трябва да го решим през следващите няколко седмици.

— Тогава ще кажа, че искам да съм улична метачка и да уча събиране на боклук — заявих. Никоя от тях не се засмя. — Стига де, по-спокойно! На главата ми висят майка, баща и три сестри, които непрестанно ми опяват какво трябва да правя и колко здраво трябва да уча, за да го постигна, няма нужда и вие да ме тормозите.

В този момент от задния джоб на дънките ми се чу пиукането на телефона ми, сигнализиращ за получено съобщение. Извадих го и погледнах екранчето. Деми и Мериъм ме наблюдаваха в очакване.

— Марси — кимнах.

[1] Екстремен спорт, при който се извършват спускания с лодки по буйни реки. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

СВАТБЕНОТО ИЗЛОЖЕНИЕ

— Добре — каза Деми, щом се озовахме сред стотиците щандове в огромната шатра, украсена с розови блещукащи реклами и стотици балони с форма на сърце. — Да започнем отляво и да минаваме последователно по пътеките между щандовете, за да не пропуснем нещо.

Двете с Мериъм изкозирувахме.

— Разбрано — рекох.

Беше минала една седмица, откакто Марси бе обявила годеща си. Намирахме се на годишното сватбено изложение в Осбъри. Марси ми се стори много щастлива, когато говорих с нея. Поисках да ми разкаже всички подробности, но тя каза, че телефонната ѝ карта изтича, затова, макар да потвърди за годеща и бъдещата сватба, която планираха за месец юни, за останалото щеше да ме осведоми по-късно. Умирах си да разбера как ѝ е предложил. Сестра ми обеща да ми разкаже всичко, щом се прибере у дома, и аз изгарях от нетърпение.

Междувременно предстоеше сватбеното изложение. То се състоеше всяка година около празника Свети Валентин. Щом влязохме, веднага забелязах познати лица. Една красива брюнетка на щанда за бижута ни помахаше и ние се приближихме.

— Здравей, Шантел — поздравихме я в хор.

— Привет, момичета — отвърна тя. — Пак сте тук?

— Не можем да пропуснем — отбеляза Деми.

— Тази година и на мен ми предстои да организирам сватба — заявих. — Много специална при това.

— За кого? — попита Шантел.

— Сестра ми Марси. Приятелят ѝ я заведе в Париж да ѝ предложи.

— Колко романтично! — въздъхна Шантел. — И на мен ми се ще да ме заведат в Париж.

— Знам. И на мен. Ще я накарам да ми опише всичко подробно, когато се върне.

Шантел се засмя.

— Тя как си представя сватбата си?

— Не съм съвсем наясно. Все още не се е прибрала, но другата неделя ще дойде вкъщи за обяд и тогава ще го обсъдим.

— Тук сме, за да почерпим ценни идеи — обади се Деми.

— Да започваме обиколката — предложи Мериъм.

— Това изложение ни дойде тъкмо навреме — отбелязах.

— Сестра ти е късметлийка с помощнички като вас — призна Шантел. — Гледайте да ѝ кажете и за моите стоки, става ли? Макар че сигурно вече има пръстен, щом е получила предложение?

— Така е — кимнах. — Но още не съм го видяла.

— Момичета, трябва да работя — каза Шантел, когато един клиент взе да разглежда щанда ѝ. — Забавлявайте се и не пропускайте коридор *Н*. Има някакви нови търговци. Фирмата им се нарича „Небесни сватби“. Не съм ги виждала досега, но ми изглеждат забавна групичка.

— Коридор *Н*. Ще го проверим — рекох.

Засновахме между щандовете и скоро се потопихме в обичайната за изложението лудница, когато търговците пъхаха брошури и диплянки в ръцете ни и различни продавачи ни подканваха да разгледаме и пробваме стоките им.

— Блазе ти, че ти предстои сватба тази година — каза Деми, докато разглеждаше един каталог със сватбени букети.

— Разбирам те. Цял живот чакам този момент. — Обичах годишното сватбено изложение дори повече от Коледа и рождения дни, повече от Великден с всичките му шоколадови зайци. Харесваше ми блясъкът, красивите неща, които се предлагаха, обичах самата мечта. Сестрите ми сигурно бяха прави, твърдейки, че сватбената индустрия продава една фантазия, но тъкмо това ме *пленьваше* — че за един ден някой може да се пренесе в друг, омагьосан свят, в който булката е принцеса, а младоженецът — нейният принц. Свят, в който всички бяха щастливи и красиви, където хората танцуваха весело, прелитаха пеперуди, гукаха гълъби, където имаше музика, цветя и вкусна храна, чудна сладка торта и празненство на любовта.

Семейството ми ненавиждаше всичко това. Но според мен те *фатално* пропускаха една от истинските радости в живота.

Обикаляхме щандовете в продължение на около час, изпробвахме всички безплатни мостри, поздравихме стари приятели: Джейсън на щанда за медените месеци, Елена на този за белгийските шоколади, Мойра на щанда за смокинги, Артър на този за сватбените покани, Джорджина — на роклите за тъщи и свекърви, Ана-Лий на щанда за обувките. Опитахме от изложените сватбени торти, въздишахме замечтано пред роклите, представени в модното ревю, поседяхме в една бяла сватбена лимузина и си пийнахме пенлив ябълков сок. Участвахме във всички конкурси и томболи, които се организираха. Те бяха част от забавлението, а наградите им бяха най-различни, от евтини до впечатляващи — грим, бижута, торти, коли, уикенд на Карибите за щастливите младоженци, каквото ви хрумне. Организаторите на изложението винаги обявяваха победителите на сцената в края на събитието и ги отрупваха с внимание. Досега никоя от нас не бе печелила нищо, но това не ни спираше да участваме всяка година. Пробвахме най-различни булчински диадеми и отвърщахме глава от всичко, което ни се струваше евтино или кичозно.

— Долнопробни джунджурии — изкоментира Деми неодобрително, докато разглеждахме един щанд, който лъщеше от ослепителни имитации на бижута. Кимнах в знак на съгласие, но кичът не ми пречеше. Преливах от щастие. Това беше моят свят. Обичах всеки миг от него и никога не разбирах защо всички останали не се чувстват по същия начин.

Стигнахме до щанд с мъжки одеколони и подушихме няколко. Някои имаха прекалено силна миризма на изсушени цветя и билки и лимон — гадост. Предпочитах по-деликатните аромати, класическите, като тези на „Шанел“ или „Армани“. Спомних си как Марси разказваше, че Сам мирише на море — пясъчни дюни и солена морска вода. Твърдеше, че това е едно от нещата, което най-много харесва у него — естественото му ухание. Пфу! Парфюм „Пясъчни дюни“ — може и да не е лош, но не става за сватба. Сигурна съм, че Джеф ще ухае на „Армани“ в тържествения ден, ако му кажем, защото той правеше всичко, което сестра ми го помоли.

— Е, какво ти е мнението за видяното дотук? — попита Деми, щом стигнахме коридор *H*, където — Шантел се оказа права — се

виждаха някои нови лица.

— Хм — отвърнах. — Видях разни неща, които мисля, че ще се понаврят на Марси. Смятам, че щом се омъжва през юни, трябва да се стремим към класическа лятна сватба. Вталена копринена рокля в цвят слонова кост. Марси има идеалната слаба фигура за подобна рокля.

— Ще изглежда прекрасно — въздъхна Деми.

— Със сигурност — съгласих се. *И аз също* — добавих наум. Бях зърнала няколко шаферски рокли, които биха ми стояли страхотно. Зависеше от това какви цветове ще предпочете Марси и дали ще поиска само мен за шаферка, или ще включи и Деми и Мериъм. Щеше да е забавно да обсъдим всичко. Обикновено вземането на решения бе най-лошият ми кошмар, защото винаги се разкъсвах от колебания, но станеше ли въпрос за планиране на сватба, милионите избори, които трябваше да се направят, само засилваха удоволствието от подготовката.

Започнахме да се движим по коридор *Н*, където имаше няколко нови щанда, зад които се виждаше едно и също рекламно лого. На него пишеше „Небесни сватби“, а около думите кръжаха звезди и планети. *Звучи добре* — рекох си, след като се вгледахме по-отблизо. На единия щанд предлагаша мостри на сватбени покани — всички изглеждаха изискано и направени с вкус. За да ги имам предвид за в бъдеще, обърнах внимание на името на дизайнера на гърба на поканите: Херми от „Комуникации Меркурий“, филиал на „Небесни сватби“. На друг щанд бяха изложени красиво наредени сватбени ястия, зад които стоеше мъж с весело изражение. Той се представи като Джо Юпитер и ни предложи да опитаме от една торта. Взех си парченце и го лапнах. То се разтопи в устата ми, оставяйки уникален привкус на бял шоколад.

— Жестоко! — възкликнах. — Направо божествено.

Той засия насреща ми и ми подаде визитка. На нея пишеше: „Кетъринг услуги *Европа* към «Небесни сватби». Храна за богове“.

Деми се спря пред щанд, зад който нямаше продавач. „Стани богиня за един ден“ — гласеше един плакат под рекламното лого. На масичката отпред имаше голям бял каталог с посребрени ръбове. Разгърнах го и видях, че съдържа снимки на рокли.

— Изумително — рече Мериъм, щом се загледах в първата. Беше любимият ми модел сватбена рокля — вталена и с веревна кройка,

класическа и елегантна.

— И манекенката е трепач — добави Деми.

Вгледах се по-отблизо. Деми беше права. Жената на снимката изглеждаше превъзходно.

— Еха! Идеална е за реклама на роклята, нали? Всъщност направо *прилича* на богиня. — Отгъръцахме страница след страница, а пред погледа ни се откриваха най-приказните рокли и всички те бяха дело на един и същ дизайнер. Моделите бяха красиво изработени от лъскава коприна с тук-там пришит седеф само колкото да се отличават от останалите рокли на изложението, но не твърде много, че да изпъкват прекалено.

— Никога преди не съм я виждала по списанията — учуди се Мериъм. — Може би е нова в бизнеса?

Потърсих името ѝ в каталога. Най-отдолу на страницата пишеше: „Дизайнер и модел — Неса“. Беше гениално — едно име, сякаш нямаше нужда от фамилия.

— Това са най-добрите модели на рокли, които съм виждала през всички години на изложението — отбелязах и се огледах наоколо. — Толкова са елегантни.

Деми и Мериъм кимнаха в знак на съгласие.

— Виж това. — Деми вдигна една диплянка от масата. — Тук пише, че Неса прави също грим и прически.

— Чудно ми е коя е и дали е тук на изложението — рекох.

Изведнъж Мериъм ме дръпна за ръката.

— Хей, погледни тук. — Тя ме дръпна към съседния щанд.

— Хороскопи! — възкликна Деми и започна да чете от таблото вдясно на масата. — Планирайте перфектния си ден според звездите.

— Еха, астрология. Никога преди не съм виждала тук щанд, който да рекламира това.

— Знам. Аз съм първият. Абсурдно, нали? — обади се мъжки глас.

Обърнахме се и видяхме висок слаб мъж, който стоеше вдясно от нас. Беше облечен в бял блестящ гащеризон, сребристобялата му коса стърчеше на иглички и бе красив като елфически принц. Изглеждаше като излязъл от научнофантастичен или фентъзи филм. Със сигурност не приличаше на никой от останалите търговци, които носеха или

традиционни сватбени облекла, или обикновени дрехи. Този мъж имаше вид на приземил се от далечна планета.

— Бих казал, че е много важно сватбата да се насрочи за ден, в който звездите ще са подредени благоприятно, не мислите ли? — продължи той.

— Да, разбира се. Да — отвърнах. — Не се бях сетила досега. — Не знаех много за астрологията, с изключение на няколко неща за Везните, но бях наясно, че има добри и не толкова добри дни в зависимост от разположението на Слънцето или Луната.

— Представете ли си да определите ден, в който Сатурн и Марс са в квадратура или още по-лошо, Сатурн и Венера в опозиция — би било катастрофа. Венера е планетата на любовта и хармонията. Много е важно тя да е в правилната позиция на този специален ден.

Слушах го с лека възхита, но трябваше да призная, че в думите му имаше логика. Веднъж бях чела в някакъв вестник на мама, че един от американските президенти редовно се консултирал с астролог. Щом той го е правел относно толкова важни дела като управлението на страната, тогава вероятно астрологичната прогноза щеше да е полезна и при планиране на сватба.

— Къде можем да поръчаме да ни направят хороскоп? — попитах.

— Тук — отвърна мъжът. — Казвам се Ури и мога да го направя за вас. — Той посочи към един компютър на масата. — Трябва да ми кажете датата, мястото и часа на раждане на булката и младоженеца.

— Булката е моя сестра. Знам, че е родена на девети август недалече оттук, но не знам в колко часа, както и не знам датата на сватбата — те току-що се сгодиха и още не са определили дата, но мисля, че ще е през юни. Рожденият ден на Джеф е... момент да се сетя, трийсети ноември... О, не, този беше на Сам, бившето ѝ гадже. Джеф... рожденият ден на Джеф... Март. Да. Седми март, така беше. Роден е в Бристол и е живял там с майка си до миналата година, когато тя почина.

Деми въздъхна:

— Добре че е срещнал Марси толкова скоро след това нещастие.

— Да, сигурно иначе щеше да му е много самотно — съгласих се.

Ури се усмихна.

— Добре, значи Марси е Лъв. Те обикновено си подхождат с другите огнени знаци — Овен и Стрелец. Не каза ли, че рожденият ден на Джеф е на трийсети ноември? Това е добре. Означава, че той е Стрелец. Лъвовете и Стрелците си пасват *идеално*.

— Не, не. През ноември е рожденият ден на Сам. Джеф е роден на седми март.

— В такъв случай е Риби. — Ури се намръщи.

— Това добре ли е? — попита Деми.

— Ами... трябва ми точният час на раждане, за да направя по-прецизна прогноза.

— Защо? — попита Деми.

— От датата на раждане можете да разберете какъв е вашият слънчев знак. Но слънчевият знак се променя всеки месец, докато лунният знак се сменя през два дни, а пък изгряващият знак се променя на всеки два часа. Всички различни фактори обуславят уникалността на всеки един хороскоп.

— Леле, сложна работа. Слънчев знак, лунен, изгряващ? Мислех, че зодиакът е съставен само от дванайсет знака — рече Деми.

— Вярно е — отвърна Ури. — Овен, Телец, Близнаци, Рак, Лъв, Дева, Везни, Скорпион, Стрелец, Козирог, Водолей и Риби. Но това е само върхът на айсберга. Върху зодиите оказват влияние десет планети, не само Слънцето — ако беше така лесно, всички, родени под знака на Козирога, щяха да са напълно еднакви, не мислите ли? Астрологията си е наука, затова имам нужда от дата, час и място на раждане. Мястото е важно, защото някой, роден в Шотландия, и друг, роден в Америка, по едно и също време в един и същи ден, ще имат различни характери, тъй като всички звезди ще са разположени под различни ъгли спрямо Земята. Разбрахте ли?

— Горедолу — рече Деми. — Не ми беше минавало през ума.

— Можеш ли и на нас да съставиш хороскопи? — поинтересува се Мериъм.

— Разбира се — усмихна се мъжът и ме погледна. — Ти си Везни, нали?

Кимнах.

— Знаеш ли нещо за зодията си? — попита.

— Малко — отвърнах. — Например, че сме романтични и харесваме красивите неща.

Ури кимна.

— Точно така. Везните са хубава зодия. Друга тяхна характеристика е, че са особено чаровни.

Пуснах в ход най-обаятелната си — поне според мен — усмивка и той се засмя.

— Чаровни, добросърдечни, общителни, ценители на красотата — продължи астрологът. — Обичат да се докарват с хубави дрехи, харесват хубавите неща в живота и разбират от качество и стил. — Поклоних се на останалите. Изказаните комплименти ме поласкаха. — От друга страна, всяка зодия има своята тъмна страна и за Везните тя е, че могат да са нерешителни и непостоянни.

— Вярно е — съгласих се. — Никога *нищо* не мога да реша.

— Също така лесно се поддават на влияния, не обичат да ги пришпорват, могат да са разглезени, повърхностни...

— Хей! — възкликнах. — Повърхостни ли?

— Повърхностни и разглезени — потвърди той.

— Е, това не е много мило — възнегодувах.

— А, и също така не обичат да бъдат критикувани — добави Ури. — Да, понякога са властни и държат да стане на тяхното.

Деми и Мериъм се изкикотиха и кимнаха.

— Но като цяло са прекрасна зодия все пак — заключи Ури. — Дружелюбни и сговорчиви.

— Така значи — рекох. Не знаех точно какъв извод да си направя. Със сигурност не се чувствах много дружелюбно настроена, след като ме бяха определили като повърхостна и разглезена. За щастие мъжът насочи вниманието си към Деми и я попита:

— Близнаци? — Тя кимна утвърдително. Той погледна Мериъм: — Стрелец. — Тя също кимна. Докато си говореха с Ури, извадих мобилния си телефон и набрах номера на Марси. Веднага се включи гласовата поща.

— Ще звънна вкъщи — обадох се аз. — Обаче мама ще помисли, че съм полудяла. Всъщност всички в семейството ми ще се изсмеят, ако разберат, че се занимавам с хороскопи.

Трите открихме едно тихо местенце в шатрата и всяка от нас телефонира до дома си. Както очаквах, мама ме подложи на обичайния си разпит.

— Защо ти е да знаеш часа си на раждане? Не бива да даваш личните си данни на непознати, защото могат да бъдат използвани с цел кражба на самоличност.

— О, мамо, знам това. Но дори някой да открадне самоличността ми, какво може да открадне от мен? Да не би да имам милиони в банката?

— Тогава ми кажи за какво ти е информацията.

— Ще ми правят хороскоп...

— Хороскоп! Това са глупости. За бога, Клоуи!

— Не са глупости. Всъщност, ако си направиш труда да го обмислиш, това е... въъ... доста научно. Искам и на Марси да поръчам. О, мамо, моля те, кажи ми поне в колко часа сме родени. Иначе Ури няма да може да го направи.

— Ури значи. Ури! Кой е Ури?

— Астрологът.

— Боже мили! Клоуи! Къде си?

— На сватбеното изложение. Нали ти казах?

Мама се впусна в лекция за астрологията, а междувременно забелязах, че Деми и Мериъм записваха данните си, които безпроблемно бяха получили от родителите си. Деми отиде при Ури и видях как той въведе цифрите в компютъра си и след секунди от принтера се показаха няколко листа хартия, които той й подаде. После взе данните на Мериъм и след малко тя също получи хороскопа си.

— Майките на Деми и Мериъм вече им казаха данните — изстрелях веднага щом мама спря за миг, за да си поеме дъх.

— Значи са постъпили много глупаво.

— Моля те, мамо. Ще мия чиниите една година.

— С пазарлъци няма да се разберем.

— Две години.

В телефонната слушалка последва неколкосекундно мълчание, после мама се засмя.

— Дадено — рече. — Родена си в шест часа вечерта в болницата в Бристол.

Знаех си, че ще се предаде. Мразеше да мие чинии. Още на седемгодишна възраст разбрах, че мога да използвам този факт като инструмент за манипулация.

— Благодаря, мамо, супер си. А сега ми кажи и данните на Марси. Ще мия съдовете вечно.

— Вечно, казваш. Нали осъзнаваш, че ще следя да удържиш на думата си? Марси... нека помисля. Дълго време се мъчих с нея... на девети август към... към... пет и половина сутринта, там някъде. Не помня съвсем точно.

Затворих телефона си и записах данните на гърба на една от диплянците, които държах. Когато отидох при Ури, той беше зает с някакво много шумно семейство, които чакаха хороскопите си и се кискаха на висок глас, вдигайки страшна олелия.

Астрологът взе данните ми, погледна ги и поклати глава.

— Хм! И годеникът ѝ е Риби?

— Да. Това... лошо ли е?

— След малко ще дойда — каза той, след като мъжът от шумното семейство го повика.

Почувствах се много разочарована. Оставаше по-малко от половин час до края на изложението, а нямаше изгледи семейството, което се бе струпало около Ури, скоро да си тръгне. Деми и Мериъм вече проучваха хороскопите си и имаха много доволен вид. Те пожелаха да поседнат и да си вземат нещо за пиене, за да разгледат написаното както трябва. Отидох с тях, взехме си сок от манго и се зачетохме в листовите. Деми беше Близнаци с изгряващ знак Везни.

— Може би затова се разбираме с теб — предположи тя.

— А пък аз съм Стрелец с изгряващ знак Близнаци — обади се Мериъм. — Може би затова се разбирам с теб, Деми.

Деми кимна.

— Останалите работи не са ми много ясни.

— И на мен — рече Мериъм, сгъна листовите и ги прибра в чантата си. — Прекалено е сложно.

В предната част на залата започнаха да викат на сцената победителите от различните конкурси. Извадихме билетите си от томболата от джобовете си.

— Изпуснах сребърната лимузина — каза Мериъм и запрати билета си в кошчето за отпадъци, щом обявиха, че победителят е номер двеста и две, Маргарет Бийсли.

— Изпуснах ваканцията в Санта Лучия — обади се Деми и също изхвърли билета си, когато обявиха победителя.

Извикаха още няколко имена и скоро всичките ни билети се озоваха в кошчето.

Деми и Мериъм въздъхнаха.

— Нищо, догодина пак ще опитаме — успокоих ги аз.

— А сега... — Гръмко затръбиха тромпети. — Моля, Клоуи Бредбъри да се яви на сцената — изрече женски глас от високоговорителите.

— Мили боже! — извикахме и трите в един глас. Адреналинът ми скочи до небето.

— Може да съм спечелила нещо! — Погледнах в портмонето си за някой забутан билет, но не намерих нищо. — О, не, сигурно съм го загубила. Нямам повече билети.

— Клоуи Бредбъри, елате на сцената, моля — обявиха отново.

Тъкмо щях да се спусна към кошчето, за да измъкна билетите, които бяхме изхвърлили, когато Мериъм и Деми ме затикаха напред към сцената.

— Хайде! Пак съобщиха името ти. Отивай да видиш какво си спечелила, преди да дадат наградата ти на някой друг — каза Деми, хвана ме за ръката и ме задърпа към сцената.

Ури стоеше в средата и ме чакаше.

— Идвай — помаха ми той.

Сграбчих ръцете на Деми и Мериъм и ги помъкнах с мен по стълбичките, но те ме избутаха напред, за да взема наградата си сама.

— Какво спечелих? — прошепнах на Ури, щом го приближих.

Той ми смигна. В същия миг залата притъмня и ни обля мека розова светлина. Зазвуча нежна музика — долових арфа и звън на камбанки. После грейнаха ярки лазерни лъчи и започнаха да се въртят вихрено над сцената, музиката стана по-весела и публиката се оживи. Ури обяви:

— Клоуи Бредбъри, този месец *ти* си Момичето на ЗОДИАКА!

Някъде отвисоко бяха пуснати бели балони. В този момент русата жена от снимките в каталога с булчинските рокли се появи от лявата ми страна. Веднага я познах. Неса. Зяпнах. Наистина изглеждаше като богиня, а на живо бе още по-красива. Беше висока, с млечнобяла кожа, с най-идеалното сърцевидно лице и небесносини очи. Носеше една от своите сватбени рокли — бяла, без презрамки и вталена, обточена по ръба с миниатюрни диаманти. Публиката завика

възторжено и тя им помахаша като истинска знаменитост. После се приближи и постави корона върху главата ми, след което завърза през рамото ми бяла лента, на която със сребърни пайети бяха написани думите: МОМИЧЕ НА ЗОДИАКА.

— Честито! — поздрави ме тя с отчетлив югоизточен акцент и ми подаде две сини кутийки, вързани със сребърни панделки.

Почувствах се като в сън. Бях на седмото небе. Едва дишах от вълнение. Пред сцената забелязах море от щастливи лица, които ме гледаха със засияли погледи.

— Момиче на зодиака? Какво означава това? — попитах.

— Отвори подаръците си — каза тя. — Ще разбереш.

Развързах панделката на първата кутийка. Вътре имаше сребърна верижка с малък медальон, изобразяващ символа на зодия Везни, който познавах от списание „Градско момиче“. Неса го взе от кутийката и го окачи на шията ми под аплодисментите на зрителите. Отворих втората кутийка. Вътре открих най-сладкия мобилен телефон, който някога бях виждала. Беше тюркоазен, с красив опал в горната част над бутоните за набиране. Вдясно от мен Деми и Мериъм вдигнаха палци одобрително.

— Благодаря — обърнах се към Неса.

— За нищо — отвърна тя. — Този телефон не е обикновен. Той е зодиакален. — Красавицата деликатно ме изведе зад кулисите, а след малко обявиха друг победител, който тръгна към сцената. Неса посочи телефона. — Имаш невероятен късмет. Да бъдеш избрана за Момиче на зодиака е рядка чест. В продължение на един месец звездите ще бъдат на твое разположение, а аз, Неса, тъй като съм въплъщение на Венера, ще съм твоя покровителка. Ще ти помагам, когато имаш нужда от мен. От зодиакалния си телефон ще можеш да се обаждаш на мен или на някой друг от въплъщаващите другите планети. Тук сме заради теб през специалния ти месец и се надяваме той да е вълшебен и незабравим.

— Благодаря — прошепнах, макар че няхах ни най-малка представа какво ми бе казала току-що. Бях твърде заета да я разглеждам. Не знаех на кой свят се намирам. Никога не се бях срещала отблизо с известна личност и стоях, изгубила ума и дума от вълнение.

Останалото време до края на изложението премина като в мъгла. Неса изчезна някъде с Ури, хората започнаха да прибират стоката си от щандовете и съвсем скоро стана време да си тръгваме. Деми и Мериъм бяха страшно впечатлени от телефона и медальона ми и двете признаха, че умират от завист, защото не са били избрани за момичета на зодиака.

— Връщам се да открия онзи мъж — обяви Мериъм и тръгна към коридор *Н*. С Деми я последвахме и забелязахме Ури, който тъкмо се канеше да си тръгва, качен на някакъв акробатически велосипед.

— Хей, може ли и ние да бъдем момичета на зодиака? — попита Мериъм.

Той поклати отрицателно глава.

— Един месец, едно момиче. — После погледна към мен и ми подаде лист хартия. — Ето хороскопа ти. Всеки месец някъде на планетата, в зависимост от подредбата на звездите, едно-единствено момиче бива избрано за Момиче на зодиака. Меркурий ще е ретрограден през първата ти седмица като Момиче на зодиака. Той е планетата на общуването. Хм... подобно разположение на звездите в хороскопа ти е свързано с известни рискове през първите седем дни. Внимавай да не изгубиш телефона си. Неща от този род се случват, когато Меркурий тръгне назад. Избрана си само за един месец. Но ние ще държим връзка с теб, ако можем. Междувременно, Клоуи, очаквай неочакваното. До скоро. — И като каза това, той се отдалечи на странния си велосипед.

ТРЕТА ГЛАВА

СЕДМИНА НА КАРИЕРАТА

— Клоуи, на кой предмет си се спряла? — попита класният ни ръководител господин Муни в понеделник сутринта.

— Ами... изобразително изкуство... тъъ... английски... тъъ... кога е крайният срок да решим?

— Надявах се да е днес — въздъхна господин Муни. — Това ви беше домашното от миналата седмица, не помниш ли? Да помислите с какво бихте искали да се занимавате, след като завършите училище, да го обсъдите с родителите си и да дойдете с избраните профилиращи предмети.

Кимнах утвърдително.

— Съжалявам. Тъъ... мислех, че ще е добре да запиша езици, после размислих и си казах, че предпочитам изкуства, а после... о, не мога да реша! Но не е моя вината — аз съм Везни. Представителите на тази зодия много трудно вземат решения.

— Не си единствената, която разбира от астрология, Клоуи — отбеляза господин Муни. — Аз съм Телец и ние обичаме да си седим вкъщи, да гледаме телевизия и да хапваме хубава храна, но не го правя, нали? Не. Идвам тук на работа, за да уча хора като теб. Разбираш ли какво казвам? Понякога трябва да преодолееш някои черти от характера си, така че Везни или не, решавай!

Нито капка съчувствие — рекох си. Напоследък всичките ни учители настояваха да научат какви са намеренията ни след завършване на училище. Изминалата седмица беше специална „седмица на кариерата“, през която се провеждаха лекции по професионално ориентиране и дискусии в обедните почивки. Ако почнех работа, какво можех да работя? Ако отидех в колеж, какво щях да уча? Със сигурност не знаех и се дразнех, задето всички около мен бяха толкова наясно, включително Деми и Мериъм, които потриваха самодоволно ръце, понеже отдавна бяха решили и бяха избрали предметите си. Опитах се да оставя съзнанието си отворено за

всякакви идеи, които можеха да ми хрумнат, но дори след безкрайните лекции все още нямах и най-бегла представа с какво искам да се занимавам професионално. Обмислях възможности от моден дизайнер като Деми до телевизионен говорител, както и много други. За щастие господин Муни ме остави и продължи с другите ученици.

— И така, да чуем какво са избрали повечето от вас дотук — рече той и огледа с надежда класа.

Джанис Ейткин вдигна ръка.

— Актриса.

Софи Смит също вдигна своята.

— Фризьорка, сър.

— Учителка, сър — обади се Барбара Райли. Тя получи одобрително кимване, но все пак беше любимка на всички учители.

— Интериорен дизайнер — провикна се Трейси Джоунс.

— Туристически агент — съобщи Ели Андрюс.

— Аз няма да работя — обади се Сузи Питърсън. — Ще се омъжа за богаташ.

Господин Муни въздъхна:

— Късметлийка.

Аз пък си мислех: „Как могат да знаят? Откъде са толкова сигурни?“. Дори „омъжването за богаташ“ беше трудно решение за мен.

— А ти? — обърна се класният към Зоуи Кейн.

— Участничка в реалити предавания — отвърна тя.

Учителят ни пак въздъхна:

— Това не е професия, Зоуи.

— Напротив — настоя тя. — За целта е нужно само да ядеш буболечки и охлюви в някоя далечна джунгла или да стоиш заключен в някоя къща за няколко седмици. Или пък да си сложиш силикон на бюста и се уреждаш до живот.

Господин Муни пусна поредната въздишка, но класът избухна в смях.

— Пак си помисли, Зоуи — рече той. — И ти също, Сузи Питърсън.

Радвах се, че не съм единствената, която трябва да обмисли допълнително планове си. Но решението беше трудно, изборът бе важен, а напрежението бе огромно — какво да правя през останалата

част от живота си. Дразнех се, че всички други бяха една стъпка пред мен, включително и в шаферството. Винаги съм искала единствено да бъда шаферка, но това не можеше да мине за сериозен избор на професия. Когато мама дойде на една от сбирките на Клуба на шаферките, тя предложи да основем рок група, наречена „Шаферките“. Но за съжаление идеята нямаше как да се осъществи, защото аз бях музикален инвалид, а Деми притежаваше чувството за ритъм на умрял папагал. Наистина Мериъм свиреше на музикален инструмент, но той беше укулеле^[1], който дори аз знаех, че не става за рокендрол. Докато господин Муни продължаваше проучването си, аз бръкнах в раницата си и извадих зодиакалния си телефон. При цялата еуфория около изложението още не бях намерила време да го разгледам както трябва. Натиснах горния бутон, за да видя дали ще се включи, и след секунди се разнесе сигналът за получено съобщение. После още веднъж. Учителят се обърна.

— Кой си е включил телефона в час?

Понеже седях на последния чин, всички се обърнаха към мен. Господин Муни се приближи и протегна дланта си.

— Знаеш правилата, Бредбъри. Дай ми телефона. — Подадох му го, той го изглежда озадачено за момент, след което се върна в предната част на стаята и го сложи в чекмеджето на бюрото си. — Ще си го получиш обратно в петък след часовете.

В съзнанието ми проехтяха думите на Ури: „Не губи телефона си“. Опа, предупреждението му не бе свършило работа, но пък откъде можех да зная, че господин Муни ще се заяде. Ури бе казал също да очаквам неочакваното. Дали имаше предвид това? Проклятие. Дори не можех да се свържа с него или с Неса, за да разбера за какво става въпрос. Отпуснах глава върху чина си и се почувствах зле за няколко минути, но после се сетих, че все още ми предстои организирането на сватбата на Марси. „Това не можете да ми го отнемете, господин Муни. Може и да не знам каква искам да стана и какво искам да работя, но поне ме очаква сватба, и то каква!“

[1] Малка четириструнна хавайска китара. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИЗНЕНАДА!

В неделя следобед, когато се очакваше да дойде Марси, бях приготвила в стаята си всички неща, които ми се щеше да обсъдим по повод предстоящата сватба. Върху леглото бях наредила мостри на платове за рокли, както и снимки с модели на Неса. Последните броеве на списание „Сватби“ бях сложила на купчинка върху бюрото си. На стената бях закачила снимки на булчински букети — един с рози, един с фрезии и един с бели зюмбюли, а имах и още куп други неща да ѝ покажа, в случай че не одобрише никое от така изложените предложения.

Планът ми беше след задължителния разговор с мама да направя горещ шоколад за мен и Марси и двете да се оттеглим в стаята ми, където да се заловим за работа. Докато подреждах всичко, което бях събрала от изложението, почувствах прилив на въодушевление. „Животът е толкова прекрасен“ — мислех си, докато изваждах една диплянка за лимузини и файтони.

Тазгодишното сватбено изложение беше най-доброто досега не само заради новите щандове и заради спечелената награда „Момиче на зодиака“, но и заради срещата ми с Неса. Отново ме обзе щастие, като си спомних няколкото минути на сцената, през които всички погледи бяха насочени към мен. Неса бе споменала, че ми е покровителка, както и за някакви хора-планети, които ще ми оказват помощ, но едва по-късно осъзнах, че това сигурно означаваше, че тя и колегите ѝ ще ми помогнат да организирам идеалната сватба. Изборът ми за Момиче на зодиака навярно означаваше, че съм спечелила специалните промоции за месеца — спомних си как Ури изтъкна, че предложението важи само за четири седмици. Зодиакалният телефон сигурно също беше част от маркетинга на „Небесни сватби“, защото, когато господин Муни ми го върна в петък след часовете, пробвах да въведа номерата на приятелките и роднините си, но не стана. В указателя му вече имаше десет имена и номера — всичките на хора от „Небесни сватби“.

Някои ми бяха познати от изложението, като Джо Юпитер, Ури и разбира се, Неса.

„Много хитро — да дадеш телефон с имената и номерата на служителите от всички отдели на фирмата“. Беше много по-идейно, отколкото да се използват обикновени визитки. Разгледах отново списъка в телефона си.

- 1) Неса: Венера
- 2) Господин О: Слънцето
- 3) Марио: Марс
- 4) Херми: Меркурий
- 5) Джо: Юпитер
- 6) Капитан Джон: Нептун
- 7) Доктор Кронос: Сатурн
- 8) Ури: Уран
- 9) Селена: Луната
- 10) Пи Джей: Плутон

Да, определено всички бяха част от „Небесни сватби“, защото до името на всеки стоеше име на планета. Ако и останалите предлагаха такива качествени услуги и продукти, като моделите на Неса и разкошната храна на Джо Юпитер, можехме да ги наемем в пълния им състав.

Зодиакалният телефон не бе пригоден за нормални обаждания. Опитах да набера номера на Деми, но някакъв глас съобщи, че „номерът не присъства в телефонния указател“. Не беше болка за умиране, тъй като вече си имах мобилен телефон, който работеше прекрасно, макар да не бе толкова красив. Махнах от бюрото си брошурите за потенциални курсове и възможности за работа, които съветничката по професионално ориентиране ми бе дала след последната сбирка в сряда, и на тяхно място сложих прекрасни сватбени списания. Още не бях наясно с какво искам да се занимавам, въпреки нарастващата необходимост да мисля за избор на предмети, но днес нямаше да се притеснявам за това.

Чух звънеца на входната врата и се втурнах по стълбите да посрещна Марси. Изглеждаше страхотно и имаше нова прическа с

филирани край лицето ѝ кичури. Представих си я вдигната на кок с вплетени в нея фрезии или може би жасмин — малките звездообразни цветчета наистина щяха да изпъкват сред кестенявата ѝ коса. Щях да я оставя сама да реши.

— Честито! — поздравих я и се хвърлих в прегръдките ѝ. Тя се усмихна широко, обви ме с ръце и така прегърнати, двете подскочихме няколко пъти.

Мама се появи от задната стая. Беше една по-възрастна версия на Марси, със същата тъмна коса и кехлибарени очи. Тя също се включи в прегръдката.

— Докато те нямаше, Клоуи не спря да прави планове за сватбата ти — призна мама, след като се пуснахме. — Предполагам, че все още имаш намерение да се омъжиш, нали? Да не си размислила в самолета на връщане? — Както винаги, цялото ми семейство се съмняваше, че нещата ще се получат. Щях да кажа нещо, но стиснах зъби и премълчах. Не исках да споря, за да не помрача радостния миг на сестра ми.

— Не — отвърна Марси. — Дори определихме датата. Мислихме за петнайсети юни.

Подскочих от радост.

— Йе! Ще си лятна булка. Супер. Марс, имам да ти покажа куп неща.

Сестра ми направи опит да се усмихне, но устните ѝ потрепнаха неуверено. „О, горката — помислих си. — Вече е притеснена“. Всеки знаеше колко е стресиращо да си булка, но тя имаше мен. Щях да ѝ помогна всичко да мине по мед и масло.

— Ще вечеряме в пет — обяви мама. — Марси, ела да си побъбрим, докато сложа масата. Как е Джеф? Мислех, че ще го доведеш.

Марси се почувства неудобно и пристъпи от крак на крак.

— А, да, Джеф. Имам да ви казвам нещо за него.

Последвахме мама в кухнята и сестра ми седна на масата, докато ние се заехме да сложим приборите.

— Добре, просто ще го кажа направо — изтърси Марси. — С Джеф... въз... скъсахме.

— Какво? — Бях потресена. — Кога?

— Преди няколко седмици. Точно преди да тръгнем за Париж.

— Преди Париж? — възкликнах объркано. — Но нали говорихме? Не разбирам. Значи сватбата пропада, така ли?

— Да. Не. Всъщност пропада сватбата с Джеф. Разделихме се, преди да замина.

Мама изглеждаше объркана колкото мен.

— Ами годежът? — попита. — Марси, какво искаш да кажеш с това, че сте се разделили, преди да заминеш? Може би имаш предвид, че е станало след това? — Мама ме погледна. — Явно е разтревожена и бърка датите.

Сестра ми си пое дълбоко въздух.

— Нищо не бъркам. Скъсах с Джеф, преди да замина. Чуйте, той не беше подходящ. По-скоро изглеждаше подходящ, беше страхотен, но... между нас нямаше химия. Искях да ви кажа, обаче... знаех колко го харесвате всички и не исках да ви оставя да ме разубеждавате.

— Но какво стана в Париж? Нали там получи предложението? — попитах. — Нали каза, че сте определили датата — петнайсети юни?

— Така е — отвърна Марси. — Наистина получих предложение и се сгодих. Тази част е вярна.

— Но току-що каза, че си скъсала с Джеф — рекох аз. — Нищо не разбирам!

— Да, с Джеф приключихме. И се сгодих. За Сам. Сгодих се за Сам.

— Сам! — извикахме двете с мама и се строполихме върху най-близките столове.

Марси кимна утвърдително.

— Обади ми се една вечер, няколко дни преди да замина за Париж, и ме замоли да не тръгвам. Каза, че не може да живее без мен. Само като чух гласа му, разбрах колко много ми е липсвал. Започнах да излизам с Джеф, за да забравя Сам, а не беше честно да го залъгвам при ясното съзнание, че между нас няма тръпка и че все още съм влюбена в Сам. Просто не смятах, че Сам някога ще е готов за семейство и затова нямаше смисъл да продължаваме. Но той се е променил. Твърди, че е разбрал, че не може да живее без мен. Когато дойде у нас, на мига осъзнах, че чувствата ми към него не са се променили и че всъщност никога не съм преставала да го обичам.

— Сам? — повторих невярващо. Не можех да го проумея. Мама не изглеждаше толкова разочарована, понеже винаги бе харесвала Сам,

така че стана и сервира вечерята, принуждавайки Марси да разкаже повече подробности. Аз стоях между тях и мълчах като риба. Бях в шок, слушайки сестра ми да разказва цялата история. Не ми го побираше умът. Сам? Сам?

Оказа се, че въобще не са отишли в Париж. Вместо това той я завел в малък хотел в Богнър Реджис^[1]. Предложил ѝ на закуска. Скрил пръстена в едно кексче. Нямаше как да не ме обземе отчаяние. Трябваше да е Париж — един от най-романтичните градове на света. Съществуваха толкова много изключителни места, които можеше да избере Сам — някой град в Испания или Италия, плаж в Мароко или дори Корнуол^[2], в хотел с тераса и хубав изглед или поне някъде по залез-слънце, а не на кухненска маса със сол и пипер върху покривката и вероятно бутилка кетчуп и кексче в смотания Богнър Реджис. Сам? Сам? Пфу! Никога не ми е правил впечатление на романтична душа. Марси имаше късмет, че не е получила пръстена си, закачен за чифт маратонки.

— Добре ли си, Клоуи? — попита сестра ми.

— Ами... да, не. Малко съм шокирана. Аз... мислех, че ще посрещаме Джеф в семейството и сега въъ... Напълно ли си убедена, Марси? Нали ти се раздели със Сам?

— Никога досега не съм била по-уверена. Обичам го. Винаги съм го обичала. Скъсах с него, защото беше против сватбите — помните мнението му по този въпрос, — но ми призна, че месеците, прекарани без мен, са били ужасни и че е готов на всичко, за да ме върне при себе си, дори на брак. Този път знам, че наистина го мисли. Сигурна съм, че той е мъжът на живота ми.

Знаех, че не бива да помрачавам щастието ѝ, но сърцето ми се свиваше. „Не трябва да го показвам“ — рекох си, а на глас добавих:

— Въъ... разкажи ми пак за предложението.

Тя леко се изчерви, докато повтаряше историята, а после ни показа пръстена. Диамант. Класически. Не прекалено бляскав. Малко обикновен според скромните ми разбирания. Нямаше да е зле да е с малко по-модерен дизайн. Но Сам беше мъж, и то от най-закоравелите. Не можеше да се разчита на него да е в течение на последните модели годешни пръстени.

— Ама съвсем, съвсем, съвсем сигурна ли си? — попитах пак.

— Клоуи! Човек би си помислил, че не се радваш за мен. Не харесваш ли Сам? — тросна се Марси.

— Ааа, напротив, харесвам го — рекох. — Той е... много красив. — Това беше вярно, не можеше да му се отрече.

— Винаги е смятал, че не го харесваш. Моля те, Клоуи, кажи, че не е истина. Заради мен. Знам, че ти се присмиваше заради Клуба на шаферките, но всъщност в сърцето си е голям сладур. Той иска да го харесваш, а и аз много държа да се разбирате.

Не ми се щеше да провалям деня й. „Ще направя всичко възможно“ — зарекох се мислено и като гледах ръката на сестра ми с този обикновен пръстен, ме обзе още по-голяма решимост да уредя поне останалата част от сватбата както трябва.

— Щом ти го харесваш, значи и аз го харесвам — заявих с възможно най-убедителния тон, който успях да постигна. Не споменах, че харесвам повече Джеф.

Като приключихме с вечерята и измихме чиниите, най-последно успях да отведа Марси в стаята си.

— Леле, не си седяла със скръстени ръце — констатира тя, след като разгледа подредбата.

Избутах настрани една купчина списания, за да й направя място на леглото.

— Така е. Разучила съм всичко до най-малката подробност и успях да подбера само най-добрите идеи, които да обсъдим. На изложението се запознах с *най-изумителните* хора. Мисля, че трябва да ги наемем всичките.

По лицето й отново премина сянка на загриженост. На устните й трепна нещо като усмивка. Поех ръката й.

— Хей, всичко ще е наред. Щом смяташ, че Сам е мъжът за теб, тогава ще направя всичко възможно да се разбирам с него. И ще ти спретнем най-идеалната сватба, нямай грижи за това. — Наистина го мислех. Щях да направя компромис с младоженеца, само и само да не изпусна шанса си да бъда шаферка.

— Благодаря, Клоуи. Аз, разбира се, ще погледна на какво си се спряла, само че... ами... със Сам го обсъждахме по време на пътуването...

Подадох й първия куп брошури да ги разгледа.

— Чудесно — рекох. — Винаги е добре и младоженецът да има принос в организацията. Искаме всички да са доволни.

Тя бръкна в джоба на джинсите си и извади едно листче.

— Ето какво... — започна Марси. — Нали знаеш, Сам смята, че бракосъчетанието всъщност е просто лист хартия с подписи, затова се съгласих да направим компромис с церемонията и да... се позабавляваме. Решихме — или по-скоро това са идеи най-вече на Сам — да е... ъъ... малко по-различно.

Взех листчето.

— Добре, няма лошо да е различно. Не искаме сватбата ви да е като всяка друга и съм сигурна, че няма да бъде. О, Марси, срещнах най-невероятната жена. Прави такива рокли и грим, че... — Погледнах списъка и замлъкнах. Прочетох го пак. Засмях се. — Браво, Марси. Много смешно. Замалко да се хвана. — Седнах до нея. — И колко дълго кроихте тази шегичка?

Сестра ми не се засмя.

— Не е шега. Ще бъде забавно, но го мислим напълно сериозно. Искаме сватбеният ни ден да остане незабравим и Сам смята, че ще бъде такъв, ако изберем някой от тези варианти.

Погледнах отново листчето. Изчетох написаните сватбени предложения:

- 1) Сватба на ролери.
- 2) Велкро^[3] сватба.
- 3) Бънджи сватба.
- 4) Подводна сватба.
- 5) Сватба „Булкила“, на която булката и младоженецът са маскирани като горили.

„Боже господи!“ — помислих си, обзета от ужас и отчаяние. Не беше истина.

— Ама ти сериозно ли?

— Сериозно — кимна Марси.

— Но тези идеи са ненормални. — Отново се възрях в списъка. Приносът на Сам? Ами моят принос, подготвян с години? Но не, Сам беше младоженецът. Той имаше първата дума. „О, Джеф, върни се,

къде си?“ — замолих се мислено. Вдигнах поглед към сестра си и ми се прииска да беше влюбена в него, а не в Сам.

— Какво ще стане с цялото ми проучване? Планирам събитието от години!

Думите ми я подразниха. Марси изпъна гръб, а бузите ѝ поруменяха.

— Това е моята сватба, Клоуи. *Моята*. Моята и на Сам, така че ние решаваме. Можеше поне да се опиташ да разбереш, но не, искаш само да стане на твоето. Не се радваш, че мъжът, когото обичам, е поискал ръката ми, и не можеш да го скриеш, дори от мен. — Беше на ръба да се разплаче, когато стана и тръгна към вратата. Обърна се към мен. — Ти си най-егоистичният човек, Клоуи. Мислиш само за себе си и за собствените си нужди.

Тя излезе и затръшна вратата след себе си. Бях смаяна. Марси никога досега не бе избухвала пред мен. Джейн и Клеър — да, но не и Марси. Чух я да трополи по стълбите, след което входната врата се затвори с трясък. Хвърлих се върху леглото и се разплаках. Не беше честно. Просто исках сватбените планове да са прекрасни за всички, това не беше егоистично. Как можеше да ме обвинява, задето ѝ мислех само най-доброто. О, проклетие. Изобщо не трябваше да става така.

[1] Морски курорт по южното крайбрежие на Англия. — Б.пр. ↑

[2] Английско графство, разположено на полуостров в югозападната част на Великобритания. — Б.пр. ↑

[3] Механизъм на закопчаване чрез слепващи се ленти. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ААА!

След като Марси си тръгна, гушнах любимото ми плюшено мече Сержант Тед и седнах на леглото, загледана в телефона. Искях да се обадя на Деми или Мериъм и да им съобщя ужасната новина за годежа на Марси със Сам и за безумните им сватбени планове, но не бях готова за реакцията им. Сигурно щяха да се изсмеят, понеже цялата идея беше абсурдна.

Прибрах шаферския си албум, струпах на един куп всички списания и брошури и ги мушнах в дъното на шкафа до отегчителните диплянки за избор на професия, след което се зазяпах през прозореца. Все още се чувствах шокирана и вцепенена. Нито един от вариантите в списъка на Марси не присъстваше в албума ми. *Нито един*. Идеше ми да легна на пода и да се разрева като тригодишно хлапе. Какво ли не бях планирала, само не и това. Разнесе се звън на камбанки и зодиакалният телефон, който стоеше върху нощното ми шкафче, започна да вибрира и да се движи, докато накрая тупна на килима. Вдигнах го и натиснах светещия зелен бутон.

— Привет, Клоуи. Неса е.

— О, здравей, Неса — отвърнах. — Значи работи.

— Кое? Телефонът ли? Разбира се. Нали е за връзка между мен и теб? Разглеждах хороскопа ти и видях, че доста объркани неща ти се случват в момента. Даже се чудех как още не си ми звъннала.

— Да ти звънна? За сватбата ли?

— Не. Защото си Момиче на зодиака този месец, а моята задача е да ти помагам.

— Не можех да ти се обадя, дори и да исках. Един учител конфискува телефона ми миналия понеделник и си го получих чак в петък вечерта, а и не мислех, че мога да се обаждам по него.

Чух как Неса изпуктя.

— Ама разбира се, Меркурий беше ретрограден. Това винаги обърква комуникациите. За съжаление, когато се случи през

зодиакален месец, невинаги можем да се свързваме с Момичето на зодиака, но поне беше само за една седмица и сега отново сме на линия. Никога не знаем как точно ще се прояви ретроградният период на Меркурий: развалени компютри, изгубен достъп до интернет, паднали батерии на телефони и разни такива неща, както в случая учителят ти е прибрал телефона. Както и да е, стореното — сторено.

Нямах представа за какво говори Неса.

— За какво става въпрос? Какво трябва да правя?

— Да дадеш най-доброто от себе си. Да бъдеш такава, каквато ти е писано да бъдеш.

Думите ѝ ме накараха да се почувствам по-депресирана от всякога. Да съм такава, каквато ми било писано? Това беше другият ми проблем. Неса, изглежда, бе доловила мислите ми.

— Това е другата неприятност, Неса. В училище искат от нас да им кажем какви смятаме да станем, като пораснем, а аз нямам никаква представа! Не знам какво искам да правя, нито каква искам да стана. Боже, животът е скапан. Постоянно променям решенията си за всичко.

— Добре, Клоуи, нека да я караме по-полека. Не унивай, обещавах ли? Първо, искам да обмислиш отново възможностите от списъка на сестра ти, без да се съпротивляваш. Разбра ли? Престори се, че предложенията са твои...

Как пък не!

— О, Неса, много си мила и съм сигурна, че „Небесни сватби“ е чудесна фирма, но... планът за сватбата не се развива така, както си го представях.

— В хороскопа ти се вижда тежък период. Нептун, планетата на мечтите, се пресича от Плутон и Сатурн. Трудна работа, миличка.

— И те ли са ти колеги от сватбения бизнес?

— Да, но също така са и планети в хороскопа ти и в момента са разположени една срещу друга под труден ъгъл.

— Не разбирам много от астрология, Неса. Всъщност въобще не схващам за какво говориш.

— Сатурн е учителят на зодиака. Когато в хороскопа ти се пресича или е под труден ъгъл, това означава, че трябва да бъде научен някакъв урок. Плутон е планетата на промяната. Може да проникне до същината на представите ти и да ги разтърси из основи. Ако тези двамата са под сложен ъгъл с Нептун...

— Планетата на мечтите.

— Правилно. Схващаш. Съберат ли се тези трите планети, може да се стигне до разбити мечти.

Още не бях съвсем сигурна за какво говори и защо непрекъснато намесва планетите в цялата работа, но може би това беше нейният начин да се изразява по-добре. Така или иначе, явно бе проумяла, че нещата тотално са се объркали.

— Не можеш да си представиш колко си права, Неса. Мечтата ми е разбита на пух и прах, и то не коя да е мечта — става въпрос за мечтата на моя *живот*!

— Получи ли съобщението ми?

— Да. Да не се съпротивлявам, или нещо подобно.

— Точно така — каза Неса. — Слушай, миличка, трябва да преминеш през следващата част от живота си все едно сърфираш по приливна вълна. Не се бори срещу случващото се. Трябва да се примириш с него.

— Но, Неса, всичко се обърка, а сега и сестра ми ме мрази.

— Защо? Какво стана?

— Сестра ми Марси се омъжва за идиот, който смята, че сватбите са пълна глупост. Смята да превърне и своята в такава, а аз не искам да ставам за посмешище на цялото училище. Бях планирала всичко и исках да използвам твоите модели, както и приятелите ти от фирмата, но за съжаление това няма да се случи.

— Хей, не съм дошла да ти пробутвам бизнес услугите си — рече Неса. — Тук съм, за да помогна.

„Много мило“ — помислих си аз и преглътнах една сълза.

— Добре, тогава чуй това. — Прочетох списъка на Марси. От другата страна се чу тихо кискане. — Видя ли? Не те виня, *знаех си*, че хората ще ми се смеят. А сега вече съм сигурна, че не мога да кажа дори на приятелките си. Марси не погледна и половината от нещата, които съм намерила заради нея, а сега ме мрази и мисли, че съм егоистка, което изобщо не е честно, защото всичко, което правех през последните седмици, го правех с мисълта за нея.

— Клоуи, скъпа, може би всичко е свързано с това, че си Момиче на зодиака. Ти си една от най-големите късметлийки на планетата. Някои от най-известните жени в историята са били момичета на

зодиака: Мария Кюри, Клеопатра, Елизабет Първа и тя, но... плачеш ли, миличка?

— Не.

— Клоуи, Клоуи. Господи! Ама вие, момичета, май никога не схващате от първия път. Слушай, не си оставена без помощ.

— Нищо не може да помогне. Не и докато не се запознаеш с Марси или със Сам и не успееш да им избиеш от главата шантавите идеи.

— Не става въпрос за тях, а за теб. За теб. Това може да е най-важният период в живота ти. Период, който ще повлияе на всичко. Разбираш ли, това не се случва на кое да е момиче. Случва се на някое, което се намира пред повратен момент в живота си. Отначало не е ясно защо някоя девойка е избрана за Момиче на зодиака и в действителност всяка сама решава какво ще направи през специалния си месец. Най-вече трябва да разберем защо ти си била избрана и какво трябва да научиш от цялата работа. Предполагам, че сполетялото те разочарование е част от всичко това. Може положението да не се окаже толкова лошо, колкото си мислиш.

— Да, сестра ми, облечена като горила или скачаща с бърнджи, вместо крачеща царствено по пътеката в църквата в една от разкошните ти рокли! Колко по-лошо от това би могло да стане?

Неса пак се засмя.

— Разбирам. Няма да е точно мечтаната от теб приказна сватба. Но не забравяй, че още нищо не е решено окончателно. Искаш ли да узнаеш един от любимите ми изрази?

Чувствах се толкова зле, че всъщност не ми се искаше, но знаех, че ще прозвучи грубо, ако ѝ го кажех.

— Да. Какъв е той? Че най-непрогледният мрак е точно преди зазоряване?

— Не. Макар че и този е хубав. Любимият ми израз е, че колкото повече се съпротивляваш на нещо, толкова по-трудно се освобождаваш от него. Това е добър житейски урок, ако наистина го проумееш. Просто те съветвам да се съобразиш с плановете на сестра си. Опитай се да не им се противопоставяш. Дори се опитай да погледнеш всичко откъм забавната страна. Следващата седмица си в междусрочна ваканция. По стечение на обстоятелствата ние също предлагаме точно този тип алтернативни сватби — освен традиционните — и в наградата

ти е включено безплатното им изпробване: всеки ден по един вариант от списъка. Може да се окаже забавно.

„Забавно? — рекох си. — Шегуваш ли се?“

— Трябва да й позволиш да проучи възможностите си — добави Неса.

— Това не са възможности, а трагедии — изсумтях и изхвърлих списъка в кошчето.

— Засега ще те помоля просто да не забравяш златното правило. Колкото повече се съпротивляваш на нещо, толкова по-трудно се освобождаваш от него. Затова се съберете със сестра си и си спретнете едно весело изживяване.

Харесвах Неса и исках и тя да ме харесва, затова реших да се съглася с нея.

— Добре. Може би.

— Добро момиче. Ще поддържахме връзка, нали? *Nil desperandum*^[1].

— Да, добре. *Nil desperandum*. Както кажеш.

Неса се засмя и затвори. Извадих списъка от кошчето и пак го разгледах. „Какво да сторя? — запитах се. — Да тропам с крака като разглезена принцеса, да рева до припадък и да принудя Марси да направи на всяка цена това, което аз искам? Няма да стане“. Изправих се и изритах стената.

— Ох, че боли! — изстенах от болката в палеца. — Боже, колко е скапан животът — осведомих Сержант Тед. — Тежко е, когато нещата, които искаш, не се получават, както си очаквал. Така ли ще я карам отсега нататък? Разочарование след разочарование? *Нищо* ли няма да стане така, както съм го планирала?

Сержант Тед не ми отговори. Не беше от най-приказливите мечета.

— Не ме гледай така — казах му. — Знам, знам. Неса беше права. Ще звънна на Марси и ще й кажа, че искам да опитаме. Става ли?

Кълна се, че Сержант Тед кимна в същия миг, когато зодиакалният ми телефон издаде сигнал за получено съобщение. После за още едно и още едно.

Едното беше от Неса:

В хороскопа ти Уран е в квадратура спрямо Марс и Сатурн и се намира под сложен ъгъл с Нептун и Плутон. Казах ти, че предстои труден период! Но пък Венера е в благоприятен съвпад с Меркурий, затова те очаква и момент на спокойствие и хармония, вероятно утре.

Беше права за трудния период. Погледнах второто съобщение. Беше от Ури:

Приятелят е този, който познава най-съкровената ти мечта и държи ръцете ти, когато тя се разпадне на парчета.

Ако бях в настроение, тези думи щяха да ми се сторят блудкави до припадък, но в този момент ме трогнаха. „Толкова е вярно“ — рекох си. Винаги споделях с Мериъм и Деми всичко — и добро, и лошо, — винаги се утешавахме една друга. Например, когато миналото лято бащата на Мериъм беше болен и тя бе толкова разстроена, или миналия срок, когато Деми харесваше едно момче от десети клас и бе сломена, щом той тръгна с Таня Косгрейв. Винаги се кълняхме, че ще се подкрепяме взаимно. Не можех да ги пренебрегна сега само защото се боях да не ми се присмеят. Ури беше прав — приятелите си оставаха приятели и в дъжд, и в слънце.

Третото съобщение беше отново от Неса:

Слънцето е в добър аспект спрямо Меркурий следващата седмица. Приятно прекарване!

„Още врели-некипели за тези планети. Явно Неса много си пада по тия работи“ — помислих си аз, след което взех нормалния си телефон, за да пратя съобщения на Деми и Мериъм. Те съдържаха само една дума: SOS. Това беше кодовата ни дума, когато имахме спешна нужда от помощ. Преди много време татко ми бе обяснил, че сигналът SOS се използва от корабите, когато са в беда, и щом някой

получи съобщението, отвърща с WILCO, което означава „получихме съобщението, ще се притечем на помощ“.

Две минути след като бях изпратила съобщенията, пристигнаха два отговора с текст: WILCO.

След двацет минути Мериъм и Деми бяха пред вратата ми с пълна кесия от любимите ми желирани бонбони.

[1] Никога не се отчайвай (лат.) — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ПЪРВИ ВАРИАНТ

— Готова ли си? — провикна се Марси от долния етаж.

— Идвам — извиках в отговор от стаята си, където се приготвях заедно с Деми и Мериъм.

Навън денят беше мразовит — студен, мрачен и мъглив, — затова бях наизвадила всички комплекти от шалове, ръкавици и вълнени шапки, които баба ми бе изплела през годините, и ги бях сложила на леглото, за да услужа с тях на приятелките си. Мериъм си избра тюркоазения комплект, аз се спрях на розовия, а Деми — на червения. Тъкмо тръгнахме да излизаме, когато размислих и сметнах, че навярно бледосиньото ще ми стои по-добре през този ден. Деми грабна синия комплект и го набута обратно в чекмеджето.

— Оставаш с розовия и точка по въпроса! Ако те чакаме да решиш, трябва да стоим тук цял ден. Знаеш каква си.

Понякога я оставях да ме командва, защото беше права. Имаше дни, в които дори най-дребните решения ми причиняваха истинска мъка, докато ги взема. Ние заехме манекенска поза, която бяхме научили от едно от модните списания на Деми — леко извит ханш, издаден напред ляв крак с присвито коляно, гърдите и главата обърнати напред, — след което погледнахме отраженията си в огледалото.

— Може и да отиваме да караме ролери — казах превзето, — но никога не бива да забравяме чувството си за стил.

Всяка от нас протегна лявата си ръка с вдигнат нагоре палец, което беше нашият клубен знак, след което се втурнахме към коридора и слязохме по стълбите при Марси.

— И така, междусрочната ваканция започва — каза сестра ми, след което ни поведе навън към своя „Фолксваген поло“.

— Е, в какво се състои тази сватба на ролери? — попита Деми, щом се настанихме на задната седалка и потеглихме. Наистина обичах и нея, и Мериъм. Когато им казах за списъка на Марси, реагираха с

истинско разбиране и не се засмяха, докато не стигнах до последното предложение — за сватба „Булкила“. Едва тогава прихнаха за няколко секунди. Веднага усетиха колко съм разочарована и направиха всичко възможно да повдигнат духа ми. Като членове на Клуба на шаферките, и двете настояха да дойдат с мен, за да проучим вариантите от списъка, и някак си идеята вече не ми се струваше толкова отчайваща, знаейки, че и те ще са там, особено що се отнасяше до пързаянето с ролери. Така и не се научих да ги карам — още откакто ми подариха едни на Коледа, когато бях седемгодишна, и се оказа, че кучето ни Борис ги харесва повече от мен. Всеки път, щом запазех равновесие и почнех да се пързялям, то хукваше след мен, скачаше отгоре ми и ме събаряше. Не ми се нравеше идеята за посинена и контузена шаферка, но явно Марси бе забравила за някогашните ми несгоди. Беше толкова щастлива, когато предната вечер ѝ казах, че ще се радвам да изпробваме заедно предложенията от списъка.

— Идеята е церемонията да се проведе от свещеник на ролери в парка в центъра на града. Булката, младоженецът и гостите също трябва да са с ролери и да пристигнат, пързаяйки се, докато застанат пред него в онази прелестна беседка до фонтана.

— Ама как, и баба ли? — попитах. — Как я виждаш да кара ролери?

— Боже, права си — отвърна Марси. — Не бях помислила за възрастните. Ъъъ... добре де, може само някои от нас да се пързаят.

„Едно на нула за мен — отбелязах мислено, щом видях съмнението да се прокрадва по лицето на сестра ми. — Може би няма да е толкова трудно, колкото си мислех!“

— Смятам, че трябва да оставиш хората сами да изберат — продължих. — Имам предвид, че не всички умеят да се пързаят. Като Борис. Нали го помниш?

— Борис ли?

— Да, кучето ни Борис. Помниш ли, като бях малка? Той скачаше отгоре ми всеки път, щом сложех ролерите, и неминуемо ме поваляше на земята. Днес ще се пробвам, обаче не съм много добра в това.

— О, Клоуи! Толкова съжалявам. Напълно бях забравила тази история. Не си длъжна да го правиш, ако не искаш. Всъщност може би

трябва само ние със Сам и свещеникът да сме с ролери. — Марси доби още по-притеснен вид.

„Две на нула — помислих си. — Ще е лесно. Неса беше права. Не се съпротивлявай и нещата може да се получат в крайна сметка“.

— Как разбра, че Сам е подходящият мъж за теб, а не Джеф? — полюбопитства Деми.

— От начина, по който се чувствам, когато съм с него — отговори тя. — Цялата настръхвам и главата ми е като замаяна...

— Така се чувствам и аз, когато съм настинала — вметнах и Деми и Мериъм се разсмяха. — Извинявай, Марси, не можах да се стърпя. Но сигурно изпитваш и нещо повече от това?

— Да, стига да ми позволиш да се доизкажа! — каза сестра ми, но се усмихваше, затова бях сигурна, че не се е засегнала. — С него се чувствам удобно, много по-удобно, отколкото с всеки друг мъж, с когото съм излизала. Очаквам с нетърпение срещите ни. Обичам да прекарваме времето си заедно. Джеф беше добро момче, може би прекалено добро, но я няма тази тръпка, както при Сам.

— Но как е успял да те накара да се съгласиш с всички тези шантави сватби, Марси? Просто не схващам. Когато беше по-малка, си мечтаеше за традиционна сватба. Какво те накара да промениш решението си?

— Ами аз... една връзка е свързана с компромиси, Клоуи. С вслушване в мнението на другия. Със споделяне.

— Но те е оставил сама да изпробваш всички варианти — рекох. — Защо не е тук да сподели преживяването с теб?

— Мама казва, че един брак трябва да започне така, както възнамеряваш да продължи — вметна Деми, — а именно със споделяне на задълженията.

— Ти каза ли му, че искаш традиционна сватба? — попита Мериъм.

— Не точно — отвърна сестра ми, после замълча за момент. — А тази седмица просто не успя да се измъкне от ангажиментите си — трябва да развежда група студенти, а тъкмо си беше взел една седмица отпускат, за да е с мен — добави тя, но до края на пътуването изглеждаше замислена и се зачудих дали коментарите ни не я бяха засегнали.

Когато стигнахме парка, Марси спря колата и ние слязохме. Огледахме се, ала наоколо не се виждаше никой, освен една жена, която разхождаше кучето си, и някакъв мъж, който ядеше сандвич на една пейка.

— Служителката на фирмата каза, че ще се видим тук — съобщи сестра ми.

— Поне спря да вали — отбеляза Деми, след като огледа земята в парка, която все още беше мокра заради изсипалия се по-рано порой.

— Да не би онова да е служителката? — попита Мериъм и посочи към една едра жена с виолетов анцуг, която се пързеляше (или по-скоро се тътреше тежко) на ролери срещу нас.

— Мили боже! — чух как Марси възкликна под носа си. Жената представляваше същинско зрелище — едва се държеше на ролерите и с мъка се придвижваше в неестествена поза. Обърнах се към Деми и Мериъм, които изглеждаха така, сякаш всеки миг щяха да избухнат в смях. „Слава богу!“ — отдъхнах си аз, щом жената ни подмина.

Стрелнах с поглед приятелките си. Деми повдигна дясната си вежда. Бях убедена, че и те мислят същото като мен — цялата идея за сватба на ролери си беше пълно безумие.

Той се появи изневиделица. Мъж на ролери. Сребърен блясък в сивата утрин — прелетя край нас, сякаш не докосваше земята.

— Брей! — възкликнахме в хор, щом сребристият силует се обърна и се запързеля към нас, намалявайки скоростта си.

— Двойно брей! — обади се Деми.

— Направете го тройно — добави Мериъм.

Мъжът беше красавец — висок и атлетичен. Бе облечен в сребрист капитониран скиорски гащеризон и имаше дълга до раменете кестенява къдрава коса. Беше трудно да се прецени възрастта му — може би към осемнайсетгодишен, — но очите му изглеждаха по-стари и по-мъдри, сякаш бе преживял много неща. Имаше перфектна кожа, квадратна челюст и очарователни скули. Почувствах как коленете ми омекват, щом той се поклони, заслепи ни с убийствена усмивка, завъртя се бързо на ролерите си, след което свали раницата си.

— Здравейте, аз съм Херми.

— Ааа... да — запънах се аз.

— Тъъ... хей — обади се Деми.

— Ооо — добави Мериъм.

— Ммм... — каза Марси.

Изкикотих се. Изглежда, всички страдахме от една и съща липса на координация между устата и мозъка. Херми се усмихна. С това божествено телосложение и излъчване вероятно бе свикнал да вижда пред себе си припаднали девойки.

— Аз съм Херми от фирмата „Небесни сватби“ — представи се той. — Очаквам съдружничката си. Всеки момент ще се появи. Искате ли да се пробвате, докато чакаме?

— Да! — отвърнахме в хор.

Дори на мен ми дойде вдъхновението. Херми бръкна в раницата си, измъкна оттам четири чифта сребристи ролери и ни ги раздаде. Седнахме на пейката и ги обухме — бяха ни по мярка, въпреки че не помнех да съм споменавала на някого номерата на обувките ни. Забелязах, че Деми и Мериъм са се изчервили и току поглеждат крадешком към Херми. Когато се приготвихме, той застана пред Марси и протегна ръце към нея. Тя му подаде своите и Херми я дръпна, после я пусна и тя се понесе напред. След това издърпа по този начин Деми и Мериъм. Аз още нагласях закопчалките на ролерите си.

— Готова ли си? — попита богът.

— Ами аз... не ме бива много в пързаянето.

— Май си имала лошо преживяване като малка?

— Откъде знаеш?

— Пишеше го в хороскопа ти. Била си около седемгодишна, нали?

— Но... ама как... откъде знаеш?

— Приятел съм на Неса. Ти си Момичето на зодиака, така ли е?

— Да. Макар че не съм напълно сигурна какво значи това.

Херми протегна ръце към мен.

— Това означава, че трябва да си смела! Забавлявай се. Хайде, опитай.

Наистина исках да му се харесам и не ми се щеше да ме сметне за страхливка, затова, когато ме сграбчи за ръцете, аз се изправих на краката си с олюляване, той ме бутна напред и отиде при другите да ги нагледа. Започнах да се пързялям, доколкото ми бе възможно, придържайки се за облегалките на пейките, за кошчетата за боклук, изобщо за каквото успеях да се хвана. Изведнъж алеята се превърна в

стръмно надолнище. Видях Херми и останалите да се спускат плавно и да забавят ход, когато алеята отново стана равна в края. Поех си дълбоко въздух и се плъзнах надолу. Не се получи! Напълно загубих контрол и се понесох с пълна скорост към едно езерце с патици, надавайки пронизителен вой.

— Уааа! Помощ!

Херми забърза към мен в опит да ме спаси, сграбчи ме през кръста и успя да забави страховитата скорост, която бях набрала.

— Не ме пускай — изпъшках.

— Няма — увери ме той, хвана ме за ръцете и се запързала заднешком, застанал пред мен. — Добре ли си? — попита младежът.

— Уф — изпъшках отново, но само след миг осъзнах, че се пързалам доста прилично. — Всъщност да, добре съм! Но не ме пускай, моля те!

— Няма, обещавам ти. Отпусни се. Поеми си три пъти въздух. Вдишай, издишай. Вдишай, издишай. Вдишай, издишай.

Направих както ми каза и ми стана малко по-добре.

— Е, Момиче на зодиака, какво знаеш за астрологията? — попита Херми.

— Не много. Аз съм Везни. Деми е Близнаци. Мериъм е Стрелец. Вече научих нещо за Везните: че сме любители на красивите неща, въъ... не обичаме да ни пришпорват...

— Заради което най-вероятно карането на ролери не е любимото ти нещо — каза Херми. — Но ето че взе да се отпусках и да се справям много добре. Знаеш ли, че всяка зодия си има управляваща планета?

— Неса спомена нещо такова.

— Везните се управляват от Венера. Това е Неса. Аз се казвам Херми и съм Меркурий, планетата на общуването, която управлява Дева и Близнаци.

— Видях, че всички отдели на „Небесни сватби“ са кръстени на планети. Мисля, че е страхотно!

Той ме погледна съсредоточено, а после въздъхна.

— Както и да е. Знаеш ли, че Меркурий е известен и като крилатия вестител?

— Не, но името ти приляга. Пързалах се така, все едно летиш.

Херми се засмя.

— Все пак основното ми занимание са комуникациите. Неса ми каза, че сватбените планове на сестра ти доста са те стреснали.

— Наистина ме свариха напълно неподготвена.

— Това трябва да е станало заради Уран в хороскопа ти. Присъствието му е свързано с неочакваното, поражда те като гръм от ясно небе.

— Точно казано.

— Но като цяло се справяш добре със ситуацията. Неслучайно Везните минават за сговорчива зодия.

— Да, мразя, когато хората не се погаждат.

— Това, което искам да те посъветвам — продължи той, — е да разгледаш и двете страни на проблема. Ще можеш ли? Едва ли ще е трудно за една Везна.

— И да видя, че моите идеи бяха прекрасни, а нейните — безумни? — попитах. — Какво по-лесно от това?

Херми се засмя и отметна разкошната си коса, докато продължавахме да се пързалиме бавно и плавно.

— Единственото, което трябва да направиш, е да се откажеш от начина, по който ти искаш да се случат нещата, само докато трае зодиакалният ти месец. Приеми го като приключение и се наслади на пътуването.

Трябваше да призная, че пързалинето с едно от най-красивите момчета на планетата си бе истинска наслада. Пуснах го, след което се почувствах знаменито, сякаш се носех във въздуха. Осмелих се да погледна встрани и видях, че Деми, Марси и Мериъм се пързаят много стабилно и уверено. Като стигнахме до края на алеята, спряхме.

— Ето че и Неса пристига — обяви Херми. Той посочи към върха на хълма. Обърнах се и в този момент облаците се разнесоха и един слънчев лъч обля в светлина онази част от алеята, където стоеше Неса — блестяща в красивия си бял спортен екип, гарниран с изкуствена кожа. Косата ѝ бе вдигната нагоре и завита в изтънчен венец, който изглеждаше като направен от ледени висулки. Имаше вид на стопроцентова снежна царица. Бях като хипнотизирана. Тя се плъзна надолу към Херми, двамата се хванаха за ръце и се понесоха по алеята. Движеха се в абсолютен синхрон — грациозни и елегантни. Вляво от тях видях, че Деми, Мериъм и Марси са се спрели и също като мен гледат в захлас представлението. Изведнъж, независимо от

досегашната ми съпротива, в съзнанието ми взе да се оформя картина — Марси в подобен, украсен с диаманти екип и с диадема на главата, пристигаща на ролерите си пред външния олтар. До нея стои Сам, облечен в черен костюм. Зад тях — Деми, Мериъм и аз, издокарани в къси сребристи полички, като мажоретки. Можеше даже да си измислим нещо като танц. Не беше необходимо да е с кой знае какви сложни стъпки. Би могло да се получи сензационна картина за годината. „Толкова оригинално, толкова смело“ — биха казали гостите. Със сигурност никога не бях виждала подобна церемония в нито едно сватбено списание. Можехме да сме първите. Възможно ли беше? „Не, не — помислих си. — Не бива да се оставям да ме убедят“. Неса явно бе доловила мислите ми, защото дойде право при мен и каза:

— Би било прекрасно, нали?

— Може би.

— Всичко в живота е такова, каквото си го направиш. Хармония или катастрофа — изборът е твой.

Тъкмо щях да ѝ отвърна, че в такъв случай моят избор пак би бил традиционна сватба, на която сестра ми да изглежда като класическа красива булка, когато жената, която по-рано бе преминала край нас, пързаяйки се непохватно на ролерите си, отново се зададе с пухтене по алеята. Тя огледа Неса и Херми от глава до пети с явно неодобрение.

— Урок номер едно, драги мои — излая непознатата. — Екипи като вашите няма да свършат работа. Ще умрете от студ. Имате нужда от терможилетки. — И като каза това, тя отмина, а ние едва потиснахме смеха си.

Марси се приближи до нас.

— Благодаря ви много — обърна се тя към Херми и Неса. — Страшно впечатляващо.

Зад нея Неса вдигна палци, но макар да представиха идеята да изглежда прекрасна, нямаше да се оставя да ме навият *така* лесно.

* * *

В колата на връщане към къщи сериозно се замислих. Не беше това, което исках за Марси или за себе си, съвсем не, но може би

идеята не бе толкова лоша, колкото си бях въобразила в началото.

— Ако искаш, ще го направим — казах на Марси. — Но ще е добре да измислим някакъв навес, в случай че вали, и трябва ясно да обясним, че възрастните гости не са длъжни да се качват на ролери.

— Да, разбира се — отвърна сестра ми. — Беше забавно, нали?

— Аха — съгласих се.

— Мисля, че ще е супер — обади се Деми. — Само трябва да си осигурим подходящи екипи. Нещо подобно на това, което носеха Херми и Неса.

— Точно така — каза Мериъм. — Ще е супер сладурско.

Марси се замисли.

— Да, но все пак това е едва първият от вариантите. Имаме и други за изпробване, а и в началото ти беше права, Клоуи. Може да се окаже рисковано — не искам сватба, на която да се налага да викаме линейка, ако някой падне.

— Линейката няма да е проблем — заяви Деми.

— Лекарите също може да са с ролери. Ще го направим като филм. Ще включим Херми и Неса в списъка с гостите, в случай че ви е нужна подкрепа за пързалянето.

— Може — обади се сестра ми, но си личеше, че се тревожи заради опасността от контузии, както и за ролята на възрастните ни лели и чичовци. Щом пристигнахме у дома, интуицията ми подсказа, че най-вероятно първият вариант от списъка вече е отхвърлен.

СЕДМА ГЛАВА

ВЕЛКРО!

— Какво е второто предложение в списъка? — попитах, когато се качих в колата на следващата сутрин. Пак се бях навлякла с топли дрехи, защото денят отново беше дъждовен и мрачен. Този път бяхме само двете с Марси, понеже и Мериъм, и Деми бяха задължени да прекарат „специален“ ден със семействата си. Никоя от нас не си падаше особено по специалните дни, защото те обикновено включваха мъмрене на тема домашни работи или лошо поведение, или — в моя случай — какви предмети трябва да избира и какво искам да работя, като порасна. Все още нямах отговор на тези въпроси, въпреки че предната вечер, преди да си легна, разглеждах с часове брошурите по професионално ориентиране.

Тревогите на Марси, изглежда, се бяха изпарили през изминалата нощ и тя отново беше в приповдигнато настроение.

— Мисля, че този вариант ще е страхотен — рече. — Става въпрос за невероятната велкро сватба. Макар че не съм съвсем сигурна какво точно представлява.

— Може да измислим и лозунг: „Залепени за цял живот“ — пошегувах се аз.

— Супер — засмя се сестра ми. — Клоуи, искам да знаеш колко съм ти признателна, задето идваш с мен на тези проби. Сигурна съм, че и на Сам щеше да му е приятно да е с нас, но, както знаеш, той е зает, така че всичко зависи от мен и теб. Като едно време, нали? Знам, че не си представяше сватбата ми така, и намирам за чудесно желанието ти да ме подкрепиш въпреки всичко. — Стори ми се, че долових някаква нотка на съжаление, когато каза, че не съм си представяла сватбата й така. Може би не след дълго щях да успея да я убедя да се вразуми. Днес бях решила да се възползвам от съветите на Неса и Херми: да не се противя, а да погледна на идеята като на приключение и да се забавлявам. Неса ми се обади малко преди да изляза и ме увери, че ще се видим по-късно — било свързано с Венера

и Уран в хороскопа ми. Уран беше Ури. Започвах да опознавам колегите ѝ от сватбения бизнес и техните прозвища. Просто трябваше да погледна зодиакалния си телефон, където бяха въведени. Херми беше Меркурий, Неса — Венера, Ури — Уран. Обясних всичко това на Марси и тя също като мен сметна идеята за страхотна маркетингова стратегия. Пътувахме към адреса на агенцията по велкро сватби и не след дълго пристигнахме на място, което изглеждаше като индустриална зона. Сърцето ми се сви — това беше най-безличното място, където някога се бях озовавала. Нямаше дървета — само бетонни сгради, изрисувани с графити, складове със счупени прозорци, както и някакъв бивш огромен магазин за килими, който сега бе празен и окован с дъски. Определено не беше място за провеждане на сватбени церемонии.

— Сигурна ли си, че това е адресът, който търсим? — попитах, като слязох от колата и се загърнах здраво с якето си. Гледката изобщо не ми харесваше, имаше нещо зловещо в нея и ентусиазмът, който бях натрупала от предния ден, бързо взе да се изпарява. „Спускане с ролери редом до бога на любовта — как да е — мина ми през ума. — Но призрачна велкро сватба — не съм толкова сигурна“.

— Казаха ми да се обадя на този номер, щом пристигнем — рече Марси и извади късче хартия. — Някой трябва да дойде да ни посрещне.

— Мама знае ли, че сме тук? — сетих се да попитам, щом забелязах мрачните улички между сградите и една купчина счупени бутилки и боклуците, разнасяни от вятъра.

Сестра ми се засмя.

— Защо? Мислиш, че трябва да изчезваме ли?

Кимнах утвърдително. Марси отново се засмя, но някак приглушено. Виждах, че и на нея не ѝ се нрави това място. Поривът на вятъра вдигна някакви опаковки и хартии във въздуха. Имах лошо предчувствие.

— Да си тръгваме — предложих.

Тя кимна и тъкмо щяхме да се качим в колата, когато по пътеката между складовете се зададе тъмен силует. Сърцето ми подскочи до гърлото, щом го видях да се приближава към нас.

— Бързо! — извиках на Марси. — Някой идва.

Скочихме в колата, сестра ми заключи вратите и запали двигателя. Мъжът излезе от сенките на сградите — беше висок и слаб, целият облечен в черно. Приблужи се до колата и сестра ми спусна стъклото на вратата.

— Във връзка с велкро сватбата ли сте дошли? — попита той и разкри неравна редица от жълти зъби.

Марси кимна.

— Тогава идвайте, закъсняхте — каза мъжът. — Аз съм Дон Уотърс и ще ви бъда водач, поне засега. — Той ни подкани да слезем и се запъти към склада. Забелязах, че леко накуцва.

— По-добре да отидем — рече сестра ми. — Може да ни удържат някаква такса, ако отменим заявката.

— И без да влизаме вътре, вече знам, че този вариант със сигурност отпада. Не си ли съгласна с мен? — прошепнах, щом излязохме от колата, за да последваме мъжа.

— Ще го проучим набързо и после тръгваме — обеща Марси.

Дон ни поведе по пътеката и през една странична врата влязохме в тъмен коридор. Той натисна някакъв електрически ключ и мракът отстъпи място на мъждива светлина. Погледнах нагоре и видях, че крушката е покрита с толкова прах и паяжини, че светлината едва се процежда. Дон отвори друга врата и ние се озовахме сред откритото пространство на склада. После включи още една лампа и в ъгъла забелязах огромен батут. Мъжът го посочи.

— Тук ще бъде. Ще ви покажа какво да правите, но вече не се занимавам с това. — Посочи крака си. — Костюмите ви са там вътре — продължи той и посочи към една разнебитена врата със залепено на нея листче, на което някой бе написал: САБЛЕКАЛНЯ. Вътре миришеше на застояла пот. Сестра ми огледа слепващите се велкро костюми, които висяха на закачалка, и сбърчи нос.

— Марси, това място е ужасно. Трябва ли да продължаваме? — попитах. — Не може ли да кажеш, че не ти е добре?

Тя се поколеба.

— Ъъъ... да. Сам, любов моя, това отива твърде далече. Има неща, които бих сторила в името на любовта, но да се намъкна в миризлив стар екип в тази смърдяща тъмна дупка е прекалено за мен и не отговаря на представите ми за забавление.

— Подкрепям — рекох. — Не мога да повярвам, че би те подложил на това.

Последвах сестра си с огромно облекчение обратно в коридора. Там обаче за наша изненада заварихме Неса и Ури. Те тъкмо подаваха на Дон една солидна на вид пачка, на която се дължеше доволното му изражение.

Неса ни видя и ни помахаше да се приближим.

— Аз ще тръгвам. Тези идио... искам да кажа тези хора ще ви покажат въжетата — каза Дон и като ни дари с жълтата си усмивка, напусна склада с куцукане.

Запознах Марси с Ури.

— Виждам, че сте се екипирали за случая — отбелязах. Ури бе облечен в електриковосин гащеризон с черни бляскави кантове отстрани, а белорусата му коса стърчеше нагоре, сякаш обработена с тонове гел. Неса носеше бледорозов анцуг, който имаше вид на направен от велкро.

— Нещо такова. — Ури се усмихна. — Предполагам, че сте дошли заради вълнуващото велкро приключение, нали, Марси?

— Да, обаче не сме сигурни. Искам да кажа, може би някой друг път. Всъщност тъкмо си тръгвахме.

— За пръв път ли ви е? — попита той.

И двете кимнахме утвърдително.

— Е, дошли сте чак дотук, поне опитайте. Ще е голям купон. Сега да видим дали мога да направя нещо за осветлението тук. — Той извади една кутия, отиде до стената и включи нещо, което приличаше на проекционен апарат. Помещението мигновено бе огряно от светлини, и то не какви да е — настана истинско лазерно шоу с въртящи се лъчи, звезди и фойерверки. Залата се преобрази и вече не изглеждаше толкова призрачна, колкото преди няколко минути.

— Насам, момичета — извика Неса и от една чанта, която бе донесла със себе си, извади два бледорозови анцуга като този, който бе на нея. — Направени са от чисто велкро — заяви и ги вдигна към нас. — Проучих материята. Не е нужно непременно да е твърда и груба. Ако се спрете на велкро варианта, има време да се уточнят подробностите около дизайна и всичко останало.

Взех единия костюм. Материята беше мека и ухаеше разкошно, сякаш е бил изпран и прострян да изсъхне на чист въздух.

— Какво ще кажеш, Марси? Да пробваме ли? — попитах.

Тя погледна към батута, после към мен, след което се усмихна широко и за момент в очите ѝ зърнах старата Марси, която обичаше да се забавлява.

— Защо не?

Вмъкнахме се в съблекалнята и тъй като се облякох първа, отидох при Ури.

— Леле! Какво е станало тук? — учудих се аз.

Светлинното шоу бе изключено, а Неса усърдно чистеше пода. Бях се забавила не повече от десетина минути, а мястото вече изглеждаше безупречно чисто, като току-що пребоядисано, а не просто с измит под. Освен това ухаеше великолепно на свежи цветя.

— Брей, Неса! Сякаш си променила всичко с вълшебна пръчица. Как успя толкова бързо?

Тя се усмихна и ми смигна.

— Може и да разбирам това-онова от магия, когато се наложи. Мразя разхвърляни стаи, а ти? Обичам всичко да е красиво и хармонично. Иначе се разстройвам.

— Да, аз също, но как го направи? — попитах недоумяващо. Втрещих се в нея и през главата ми мина безумна мисъл. Дали не беше ангел или вълшебна фея? Може би наистина *разбираше* от магии.

— Мога също да действам бързо, когато се налага — отвърна тя, след което се обърна и тръгна към батута. — Дай ми пет минути да се кача на него и да поизчистя праха, а после може да се качите и вие. — Тя се качи на батута, а Ури дойде при мен.

— Как върви зодиакалният ти месец? — поинтересува се той. — Това е втората ти седмица, нали? Неса каза, че си изпуснала помощта ни през първата седмица, но това се очакваше при ретрограден Меркурий.

— Меркурий — това е бизнесът на Херми, нали?

— Не е бизнес. Херми е Меркурий.

Почувствах се объркана.

— А ретрограден означава, че се движи назад, така ли?

Ури кимна утвърдително.

— Като да се пързалиш с ролери назад, нещо такова ли?

— Не — засмя се той. — Когато Меркурий е ретрограден, а това се случва няколко пъти в годината, означава, че много неща, свързани с

комуникациите, могат да се объркат.

— Учителят ни ми конфискува телефона.

— Идеален пример. Жалко, че е станало през зодиакалния ти месец.

Понякога ми се струваше, че хората от „Небесни сватби“ имат странен начин на общуване. *Планети, ретроградни, зодиаци*. Защо просто не кажеха какво имат предвид? Реших да се помъча да му го обясня простичко.

— Знам, че промоцията е само за месец, а и Неса ми даде хубав съвет. Каза ми да се успокоя и да се наслаждавам на тази седмица. И тъкмо това се опитвам да направя.

— Това *наистина* е хубав съвет. Всъщност е единственият начин да го превъзмогнеш. Или казано другояче — да се оставиш на течението.

— Трудно ми бе да се почувствам въодушевена, когато пристигнахме тук преди малко и видяхме в какво буните сме попаднали. Нямам представа за какво му е на човек велкро сватба. А в указателя на зодиакалния ми телефон има още доста имена. Кога ще се видя с тях? И те ли са в същия бизнес?

Ури подскочи назад и направи циганско колело, след което се праметна презглава.

— Останалите ще ти се представят, но само ако оказват влияние в хороскопа ти този месец. Не всяко Момиче на зодиака се среща и с десетте от нас.

— А ти защо се занимаваш със сватбени тържества?

— Заради теб. Всички ние се приспособяваме към нуждите на Момичето на зодиака.

Имах чувството, че говори с недомлъвки, но не се изненадах — приличаше на човек, за когото това е в реда на нещата.

— Аха. Заради мен значи?

Ури кимна.

— Десет планети, всяка зодия си има управляваща планета.

„Ето че пак започна“ — помислих си.

— Знам, Венера управлява Везни, но мислех, че зодиите са дванайсет. Защо има само десет управляващи планети? — Бях сигурна, че съм чела за това в едно списание.

— Венера е управляващата планета на Везни и Телец. А Меркурий — и на Близнаци, и на Дева. Всички останали планети управляват по една зодия. Овен се управлява от Марс, Рак — от Луната, Лъв — от Слънцето, Риби — от Нептун, Козирог — от Сатурн, Скорпион — от Плутон, Стрелец — от Юпитер, Водолей — от Уран.

Реших да се опитам да разговарям с Ури на собствения му странен език.

— Ури, не ми е приятно да ти го казвам, но... смятам, че вероятно си ретрограден, защото... не се обиждай, но според мен имаш проблем с начина, по който комуникираш. Трябва да говориш по-направо, без заобикалки.

Той се разсмя, сякаш му бях разказала виц.

— Кое е толкова смешно? — попитах.

— Ти — отвърна. — Всяко Момиче на зодиака приема случващото се с него по собствен начин, но... никога досега не съм срещал някой като теб. Направо си... изумителна. Нямах грешка.

— Благодаря — казах, въпреки че не бях сигурна дали ми прави комплимент или не. „Такъв е животът — рекох си. — Някои неща няма да мога да ги проумея, и това си е“. — Пробвай пак, Ури. Опитай да ми обясниш за себе си и тази работа със сватбения бизнес, но се постарай да е по-просто.

Той изглеждаше така, все едно отново щеше да прихне.

— Добре. Докъде бях стигнал? А, да. Уран е планетата на непокорството. Някои казват, че е планетата на ексцентричното и разбира се, на неочакваното, затова моето участие в тази организация е свързано с всичко, което е различно от традиционното, като например тази велкро сватба. Ако беше видяла хороскопа си, щеше да разбереш, че Уран оказва силно влияние, откъдето следва и предупреждението ми към теб да очакваш неочакваното.

— За неочакваното си прав. Първо списъкът на Марси, а сега и това, но иначе нищо не разбирам. Мислех, че съм Везни, които се управляват от Венера, а сега ми казваш, че Уран има силно влияние?

— Всички планети оказват влияние върху хороскопа на човек в един или друг момент в зависимост от времето на раждане. Разгледа ли хороскопа, който ти дадох?

— Ами не съвсем. Хвърлих му бегъл поглед, но ми заприлича на някаква графика. Кръг с разни пресичащи го линии. Нищо не

разбирам.

— Разгледай го още веднъж, когато се прибереш, и ще видиш, че всички планети присъстват там. Или пък не го разглеждай. Не е толкова важно. Важно е онова, което ще направиш през зодиакалния си месец.

— Пак говориш с недомлъвки, Ури.

— Добре. На прост език — всеки месец някъде на планетата се избира една девойка за Момиче на зодиака. Това означава, че тя получава помощта на десетте планети, които са тук, на Земята, в човешки облик. От нея зависи какво ще прави с тази помощ. Обикновено се избира момиче, което се намира пред някакъв преломен момент в живота си.

— Защо просто не кажеш: веднъж месечно ние от „Небесни сватби“ избираме някой да получи специалната ни промоция? Предложението важи само за месец. Можеш да повтаряш тази подробност, ако искаш, защото явно е нещо важно за теб. В бизнеса участваме десет човека и ще сме ти от помощ. Това е. Просто и ясно. Няма нужда да объркваш всичко, като говориш за астрология и зодии, защото някои хора не разбират от тези неща и има опасност да си изгубите клиентите.

Очите на Ури се навлажниха и се запитах дали не съм прекалила и не съм го разстроила. После осъзнах, че странното му изражение се дължи на опитите му да не се разсмее. Жалко, защото го харесвах, макар да бе малко странен, и всъщност просто се опитваше да помогне.

— Добре, Клоуи — каза, след като отново доби сериозен вид. — Просто се остави на течението и бъди отворена към новите неща, които може да научиш. Прави това, което Везните умеят най-добре — преценяй нещата от двете им страни.

— И Херми така каза — вметнах.

Ури продължи да говори още нещо за момичетата на зодиака, но спрях да го слушам, защото тогава се появи Марси в костюма си. Изглеждаше много красива с вдигната коса.

— Готови ли сме? — попита.

Кимнах утвърдително.

— Добре, можем да го направим по два начина — започна Ури.
— Сватбените костюми са направени от велкро, така че след

церемонията, когато свещеникът каже: „Сега ви обявявам за съпруг и съпруга“, булката и младоженецът просто се мятат един към друг и се превръщат в едно цяло. Свързани от главата до петите в свещен брачен съюз. И велкро.

Сестра ми се изкикоти.

— Сам ще е във възторг.

„Пълно безумие“ — помислих си аз, но не казах нищо, защото днес целта бе да се забавляваме, а не да вземаме сериозни решения. А и знаех, че в списъка на Марси има още няколко варианта след този.

— Хайде, Клоуи — подкани ме Ури. — Да покажем на сестра ти как се прави. Да застанем един до друг и щом ти дам знак, се хвърляме един срещу друг. — Той плесна с ръце, ние скочихме и костюмите ни се слепиха здраво един за друг. Падна голям смях, защото той бе висок над метър и осемдесет, а аз съм само един и шейсет и два, така че бях залепнала за долната част на тялото му.

— Като дупе и гащи — изкоментирах, докато се разхождахме из помещението, прилепнали в здрава прегръдка. — Нали така казват за някои семейни двойки?

Ури се засмя.

— Какъв е вторият начин? — поинтересува се Марси.

Той посочи към една стълба, която отвеждаше горе до батута.

— За любителите на приключенията — обяви. Качи се и протегна ръка към мен. Изкатерих се след него и се усмихнах на Неса, която още беше там. Скачането на батут беше нещо, което умеех. Деми имаше такъв в задния двор и когато бяхме по-малки, всяка събота ходехме у тях и скачахме. Неса ни смигна.

— Добре — каза Ури. — Представете си, че аз съм младоженецът. — Той заподскача нагоре-надолу, нагоре-надолу, а после се хвърли с гръб към стената с разперени ръце и крака. И си остана така да виси по средата на стената. — Виждате ли? Стената също е направена от велкро. Давай, Неса!

Неса подскочи, метна се силно и се залепи до него.

— Давай, Клоуи! — извика тя. — Давай, Марси, скачай при нас!

Аз направих няколко скока, разперих ръце и полетях към стената, където останах като залепена с лепило.

— Хайде, Марси! — извиках.

Тя заскача върху батута.

— Прицели се в стената при следващия си скок — посъветва я Ури. — Няма нужда да си спец по скачане върху батут. Той само ти помага да отскочиш по-нависоко.

Сестра ми започна да подскача, след което се метна към стената. Когато се увери, че няма опасност да падне, тя се усмихна лекичко.

— А как ще слезем оттук? — попита Марси.

— Лесно — отвърна Ури. — Ще ви покажа.

Обърнах се да го погледна и ме напуши смях. Четиримата да висим така и да водим този разговор — не беше от най-нормалните неща. „Не е типичната сватбена церемония“ — помислих си, но започвах да разбирам, че може да е забавно и че досега съм била прекалено затворена към предложенията на сестра ми.

— Именно — обади се Ури, сякаш доловил мислите ми. — Сключването на брак може понякога да се превърне в напрегнато събитие и точно младоженците, за които се предполага, че трябва да се забавляват най-много, остават нещастни и стресирани. Велкро вариантът носи елемент на неочакваност във всичко това. Защо ни е скучна старата общоприета церемония? Бъди бунтовник на сватбения си ден, изненадай гостите си, така мисля аз. Живни, забавлявай се. А на въпроса ти, Марси — за да слезеш, просто трябва да отлепиш постепенно тялото си от стената. — Той отлепи дясната си ръка, после лявата, после десния крак, левия, наведе се напред и отлепи и гърба си, след което скочи върху батута.

Скоро бях във вихъра си и не можеха да ме спрат. Скачах с Ури и Неса като луда. Опитвахме да се залепим за стената в най-различни пози. Марси направи няколко опита, но не изглеждаше толкова въодушевена, колкото бяхме Ури, Неса и аз. Ури беше невероятен. Можеше да се преметне във въздуха и да се залепи надолу с главата.

— Тадааа! — извика той след един смайващ скок.

— Уха! Това се нарича впечатляващо приземяване. Да можеше и Сам да го направи! Какво ще кажеш, Марси?

— Може би. — Имаше замислен вид. — Ще трябва да си помисля. Може да е малко трудно, когато вдигаме тост или режем тортата.

— Ще го измислим някак — рекох. — Аз определено съм „за“.

Сестра ми не каза нищо. Слязохме от батута и аз я отведох настрани.

— Добре ли си?

— Не съм убедена, че това е работа за мен — призна тя и долната ѝ устна потрепери. — Искам да кажа... представи си снимките от сватбата.

— Но Неса каза, че може да направи нещо прекрасно — настоях.

— От велкро! Защо запя друга песен? Какво ти става? — учуди се Марси. — Мислех, че искаш най-доброто за мен? Коприна и дантели, и седефени мъниста.

— Аз... аз... Марси, това е твоят списък, забрави ли? Просто се опитвам да помогна. — Реших да цитирам думите на Неса: — Опитвам се да преценя нещата от двете им страни, да съм сговорчива. Неса казва...

Сестра ми не се успокои.

— Неса това, Неса онова. Та ти току-що се запозна с нея.

— Знам, Марси, но, честна дума, ако беше видяла разкошните ѝ модели на сватбеното изложение и бе срещнала колегите ѝ, и ти щеше да останеш впечатлена. А и спечелих някаква астрологична награда, според която мога да се възползвам от съветите ѝ в продължение на месец. Идеите ѝ наистина са разумни.

— Успяла е да те омае, понеже е божествено красива. И не си единствената, която разбира от астрология. В колежа имах една съквартирантка, която беше Везни, и помня друга тяхна характеристика — че са податливи на влияния. Също като теб. Непреклонна си за нещо цяла седмица, след което се появява някой и ти завърта главата в коренно различна посока.

— Хей, не е честно — възроптах. — Аз... аз...

— Да, мразиш ме. Хайде, кажи го! Бъди принцесата, която не е постигнала своето.

„Какво става, за бога? — запитах се. — Уж предстоящата сватба се смята за щастливо събитие, а това тук взема странен обрат. Сякаш нищо не мога да свърша като хората. Когато се възпротивих на плановите на Марси, тя ми каза, че съм егоистка. Съгласявам се с тях и се опитвам да ѝ вляза в положението, а тя ме обвинява, че съм податлива на влияния. Все аз излизам лошата!“ Реших да млъкна и повече да не казвам нито дума. След като се преоблякох в дънките и тениската си, сбогувахме се с Ури и Неса и тръгнахме към къщи. Беше безмълвно пътуване. И двете седяхме с намръщени физиономии, а аз

бях кръстосала здраво ръце пред гърдите си. Погледнах Марси и си помислих: „Ти си тази, която се държи като разглезена принцеса, обвинявайки всички други за тъпия списък на Сам“. После мислено зачеркнах и втория вариант от списъка.

— Сам трябваше да е тук и да прави това с теб — отбелязах. — Аз съм ти просто сестра. Не съм виновна, че не ти е забавно.

— Сякаш не знам — изрече тя през зъби. — Сам най-вероятно си седи в някоя селска кръчма и купонясва до забрава. В момента ми идва по-скоро да го убия, отколкото да се омъжа за него.

„Опа“ — рекох си.

ОСМА ГЛАВА

БЕЗБРОЙ ВЪЗМОЖНОСТИ

— Е, Клоуи, избра ли с какво искаш да се занимаваш, след като завършиш училище? — попита сестра ми Джейн и посегна с вилицата си към мамината тенджера, за да си бодне от гъбите.

„Боже, пак ли тази тема“ — въздъхнах мислено.

— Може да стана скачачка на батут в цирка — отвърнах. — Или миячка на прозорци. Не мога да реша. — Стори ми се, че прозвуча смешно, но никой не се засмя.

Джейн направи отегчена физиономия.

— Марси беше права, наистина си податлива на влияния — отбеляза Клеър, другата ми сестра.

— Не защото си Везни — всички знаем, че астрологията е пълна глупост, — а защото просто си такава, винаги си била.

— Само се пошегувах — запротестирах. Беше вечерта след невероятното велкро приключение и сестрите ми бяха дошли на вечеря. За съжаление времето, през което се очакваше по сестрински да обсъждаме подробности по сватбата и празнични тоалети, се превръщаше в истинско мъчение, и то най-вече за мен. Изглеждах ги двете една след друга. Дори да не ги познаваше човек, щеше да предположи, че са сестри. Като Марси, Джейн и Клеър също приличаха на мама и имаха нейната кестенява коса, кафяви очи, деликатни черти и малка уста. Аз съм единствената с руса коса в семейството ни и единствената с трапчинка точно в средата на брадичката. Приличах на баща ми, който бе светлокос по времето, когато имаше коса. Последния път, когато го видях, съвсем бе оплешивял. Понякога се чудех дали не се държат гадно с мен, понеже с външността си им напомнях за него.

— Бих използвала думата „лековерна“ — каза Джейн.

— Постоянно си променя решенията, вярно е — добави мама.

— Това не е нещо лошо — възнегодувах. — Всяка история си има две гледни точки. Джейн, ти поне си адвокат, би трябвало да го

знаеш.

Тя повдигна едната си вежда и ме изгледа със строг поглед.

— Обаче само едната е печеливша.

— Добре де, ако аз се влияя лесно, какво ще кажете за Марси? Преди да срещне Сам Екстремиста, тя искаше нормална сватба с красива рокля и приказно тържество. Вместо това преживяваме някаква седмица на странни приключения. — Но като изрекох тези думи, си спомних какво бяха казали Неса и Ури — да се откажеш от традиционното за сметка на нещо шантаво, но забавно. Въпреки че първият ми избор все още включваше традиционна сватба, вече не бях сто процента против списъка на Сам, както бях в началото. Нямаше нужда алтернативните варианти да са кичозни и претенциозни. С правилната организация и с помощта на Неса от тях можеше да излезе нещо интересно. — Опитвам се да приема новостите с отворено съзнание, за разлика от вас и отношението ви към астрологията, която всъщност си е истинска наука.

Джейн се ухили.

— Клоуи, знаеш ли, че от теб би излязъл добър адвокат. Със сигурност знаеш как се води спор.

— Пфу! — рекох.

— Пфу? — Клеър се засмя. — Много красноречив изказ за един бъдещ адвокат.

— Не искам да ставам адвокат — запротестирах. — Искам да стана „не знам каква“. — Сред тези шеги и закачки забелязах, че Марси е мълчалива, и се запитах дали все още ми е сърдита, задето се бях въодушевила от вариантите за сватба на ролери и в костюми от велкро. — Марси, добре ли си?

Тя кимна неубедително.

— Обзела я е предсватбена треска, права ли съм, скъпа? — попита мама.

Сестра ми вдигна рамене.

— Не съм сигурна какво ме е обзело. Не съм сигурна дали изобщо ще има сватба. Може би трябва да пропуснем тази част с жененето и просто да заживеем заедно — като Джейн и Майкъл. Сам май беше прав — на кого му е притрябвала сватба в наши дни и на тази възраст?

Не можех да повярвам на ушите си! Първо разби мечтите ми на пух и прах, като каза, че не иска традиционна сватба, при което се опитах да го превъзмогна и да бъда сговорчива. Направих компромис с възгледите си и приех новия план, а ето че сега тя мислеше да зареже и тази възможност. Предавам се. Гледах сестрите си и се чудех дали пък не съм осиновена. Гледах ги как седят с изящните си черти, прилягащи на елегантните им дрехи — Джейн и Клеър обичаха да се обличат предимно в тъмносиньо, в спретнати костюми и обувки, които да са в тон със спретнатия им начин им живот. Аз харесвах розовото и красивите пастелни цветове, както и грима и хубавите дрехи. Когато живееха тук преди много години, те деляха една стая, която винаги беше изрядна, боядисана в светлосиво и затрупана с книги, пълни със скучни факти. Аз първо бях в една стая с Марси, но щом Джейн и Клеър заминаха, получих тяхната в задната част на къщата и първото нещо, което направих, бе да я боядисам в бебешко розово и да закача сватбените си плакати. Те *останаха* ужасени. Преди смятах, че поне с Марси малко си приличаме, но забелязах, че с възрастта и тя ставаше като тях. Така че нищо чудно да бях осиновена. Даже със сигурност бях. „Определено. Ще ми се истинската ми майка да бе някоя като Неса — помислих си. — Някоя с чувство за стил, която харесва красивите неща в живота и ме разбира“.

— Отчаяна съм. Качвам се в стаята си и не искам да разговарям с никого, ясно? — казах.

Клеър вдигна рамене, Джейн продължи да си бодва гъби, Марси зяпаше през прозореца със замислена физиономия, а мама само се усмихна.

— Не забравяй да погледнеш домашните, които са ви дали за междусрочната ваканция — напомни ми тя, сякаш не бе забелязала, че досега сестрите ми се бяха заяждали с мен.

Качих се горе, седнах на перваза на прозореца и се втренчих в мрака. „Не знам какво е мястото ми в този живот — замислих се. — От една страна, прекрасно знам коя съм — Клоуи Бредбъри, живея на улица «Мидхърст» 23, най-малката съм от четири момичета и съм ученичка. От друга страна, нямам никаква идея коя съм или с какво ми е предначертано да се занимавам, но досега това нямаше значение. Защо просто не мога да съм си аз? Просто ученичка? Засега това е кариерата ми. — Още няколко минути размишлявах относно

възможностите си за бъдеща професия. — Може би мода? Харесвам облекла и дизайн. Или може би нещо, свързано с пътуване? Добра съм в езиците. Мога да се занимавам с туристически групи или с преводи. Но сигурно ще ми липсва родният дом. Навярно трябва да остана тук и... да отворя магазин. Имам добър вкус. Мога да го обзаведа чудесно“. Записах различните възможности, след което въздъхнах. Мама и сестрите ми бяха прави. Постоянно променях решенията си. Имах нужда от нещо ободряващо, затова слязох от перваза и извадих от гардероба чантата си с всички сватбени материали. Разглеждането на лъскавите страници винаги повдигаше духа ми, но този път, докато прелиствах списанията и гледах красивите рокли и чудесните дестинации, нито частица от блясъка не успя да се предаде на мен. Сигурният ми метод за подобряване на настроението не проработи, което ме накара да помръкна още повече. Навярно щастливите сватби се случваха на другите хора, а не на мен, на Марси или на когото и да било друг от семейство Бредбъри.

ДЕВЕТА ГЛАВА

БЕЗУМИЕТО ПРОДЪЛЖАВА

„Обади се на Неса — каза едно гласче в главата ми на следващата сутрин, докато стоях в антрето и чаках да пристигнат Деми, Мериъм и Марси. Бях прегледала хороскопа си и бях разсъждавала над значението му. — Тя каза, че ролята ѝ е да помага. Специално предложение, важи само за месец“. Натиснах бутона до името ѝ и тя веднага вдигна.

— Здравей, мила.

— Неса, помоооош! Опитах да правя нещата по твоя начин, но не се получава и сега Марси ми е по-сърдита от всякога. Какво да сторя?

— Дръж се, кукло. Трябва да издържиш още малко — отвърна тя. — Знам, че вероятно губиш търпение, сигурно защото изгряващият ти знак е Овен...

— Какъв Овен? Нали бях Везни? Какво значи, че изгряващият ми знак е Овен?

— Слънчевият знак се променя всеки месец в зависимост от датата на раждане, затова всички, родени от два̀йсет и трети септември до два̀йсет и втори октомври, са зодия Везни, нали?

— Да.

— А питала ли си се някога защо тогава не сте еднакви? Имам предвид всички Везни? Притежавате сходни черти, но иначе сте са̀мобитни, защото има други планети и фактори, които оказват влияние на хороскопите, и такъв фактор е изгряващият знак.

— И какъв е той? Не е ли пак Везни?

— Не. Слънчевите знаци се сменят всеки месец, а изгряващият знак се сменя на всеки два часа и точно затова различните хора, родени в един и същи ден, са различни. Макар всички да са родени примерно на два̀йсет и осми септември, не всички са родени в четири часа сутринта. Някои ще са родени в шест, други — в осем, и така нататък, следователно ще имат различни изгряващи знаци.

— Ясно. Помня, че и Ури каза нещо такова. Преглеждах хороскопа си и се опитвах да го разбера. Обаче е доста сложно.

— Не се тревожи, Клоуи. Искане време, за да се навлезе в материята. Ти например си родена в шест вечерта. Изгряващият знак по това време е Овен, в осем се сменя с Телец, а в десет — с Близнаци, и така нататък през всички зодии.

— И това прави всеки индивидуален, освен ако, разбира се, не си роден на същата дата, в същия час и на същото място като някой друг.

— Точно така. Умно дете си. Зодията определя твоите общи черти — как изглеждаш, каква е външността ти, а изгряващият ти знак допринася за изграждането на личността ти. Твоят изгряващ знак е Овен, което понякога те прави буйна и нетърпелива. Хората със силен Овен в хороскопа си притежават лидерски качества и имат много енергия, но също така са склонни да прибързват.

— Мисля, че разбирам — рекох.

— Просто бъди търпелива, изпълнете списъка с Марси, изчакай всички карти да се подредят на масата, преди да кажеш какво смяташ, че трябва или не трябва да се случи.

— Добре. Съветваш ме да успокоя малко топката. Мисля, че мога да го направя — отбелязах. — Първите два варианта от списъка вече отпаднаха. — Неса обясни нещата толкова ясно, че всичко изглеждаше разрешимо. Почувствах се добре, както не се чувствах, когато близките ми говореха с мен — тогава винаги изглеждаше, че върша нещо нередно. — Ще те видя ли днес?

— Мен не, но ще видиш Ури.

— Супер — зарадвах се. Харесвах Ури. — Трябва да тръгвам. Виждам колата на Марси.

— Приятен ден! До скоро, Момиче на зодиака.

— До скоро, Неса. — Разговорът ми с нея ме накара да се почувствам милион пъти по-добре и отидох да отворя на сестра си заредена с оптимизъм за предстоящото изпробване на поредния вариант от списъка.

* * *

— Какво ѝ става на Марси? — прошепна Деми, след като трите се настанихме на задната седалка на колата.

Свих рамене.

— Марси, какво става?

— Нищо, добре съм — отвърна тя неубедително.

Мериъм направи гримаса и ние с Деми кимнахме. Определено не беше добре. Реших да се опитам да я разведрия, изразявайки желанието си за подкрепа.

— Хей, днес е вариантът с бърнджи скоковете, нали, Марси? Ще падне голям смях.

— Сигурно — отвърна тя мрачно. — Но аз може да пропусна. Ще видим.

„Изумително — помислих си. — Неса се оказа права за всичко. Изобщо не ми се налага да възразявам, защото явно Марси сама се отказва от тези възможности, без да има нужда аз да правя сцени“.

— Трябва да видим поне за какво става въпрос — продължих. Щях да помня този урок през целия си живот — да се нося по течението, да съм с отворено съзнание и да наблюдавам как всичко се променя, включително и чувствата на хората.

Отделът по бърнджи сватби към „Небесни сватби“ се намирал на приземния етаж на висока административна сграда в покрайнините на Осбъри.

Щом влязохме, Ури се появи от задната стая.

— Пак ти — рекох с усмивка.

— Да, нали ти казах, че се занимавам с най-откачените сватби? — Той ми смигна. — Радвам се да ви видя отново, както и че сте готови да опитате още една възможност. Впечатляващо.

— Аха — смотолеви Марси, която все още изобщо не изглеждаше щастлива.

Ури ни подаде една брошура, която показваше всички места, откъдето човек можеше да се хвърли с бърнджи.

— Можете ли да измислите по-добър начин за сключване на брак от това да скочите от най-близкия мост или висока сграда, хванати за ръце с любимия човек? — продължи той.

Вдигнах поглед от брошурата с „интересни“ места, от които да се хвърлиш в забвение.

— Съгласна съм! — възкликнах. — Обаче все пак се опитвам да остана с отворено съзнание, докато не изпробваме всички варианти от списъка.

Деми бе пребледняла.

— Моля те, *моля те*, Марси, не ни карай да го правим. Не знаех, че днес ще си имаме работа с бърнджи скокове. Искам да съм съпричастна, но мразя височините. Ще ми стане лошо.

„Може да получиш и контузия на врата“ — рекох си. Реших, че сега е моментът да покажа новото си отношение към живота, лишено от всякакви прояви на съпротива.

— Спокойно — заявих. — Ще бъде весело!

— Няма да те карам да го правиш — обади се Марси. — От теб, Клоуи и Мериъм се иска само да сте шаферки и да бъдете красиви.

Хвърлих на Деми самодоволен поглед. Бях права. Получаваше се чудесно.

— Ще скачаме само аз и Сам — добави тя.

Исках да я попитам дали не е напълно полудяла, но вече започвах да се убеждавам, че може би отговорът е положителен. Вероятно любовта ти го причинява — превръща те в абсолютна откачалка. Подадох ѝ брошурата.

Тя я взе и прегледа възможностите.

— Добре. Предизвикателство. Все още няма нужда да решаваме каквото и да е, нали?

Ури поклати отрицателно глава.

— Не. Ще ви покажа какво да правите. Сега ме последвайте, момичета.

Той ни изведе от офиса си в коридора, където взехме асансьора до дванайсетия етаж. Гореше студено и ветровито и ние всички се загърнахме здраво в палтата си, за да не пропускат вятъра. В ъгъла на плоския покрив имаше кран, който се извисяваше в небето. Марси го проследи с поглед и преглътна. Хванах ръката ѝ. „Сигурно ще се откаже“ — помислих си, но тя пристъпи напред към крана.

— Не си длъжна да го правиш — отбелязах.

— Напротив — рече с нещастен глас. — Сам се обади снощи, за да разбере как вървят нещата. Съжалява, че не може да присъства и каза, че надеждата му е в мен. Звъни ми всяка вечер и обича да му разказвам как е минало. Не мога да се откажа сега.

Ури ни качи на една платформа с ниски стени. Да не се съпротивлявам май на практика щеше да се окаже по-трудно. „Изобщо не биваше да стигаме дотук“ — рекох си. Ури затвори вратичката, натисна бутоните за управление и ние се залюляхме в небето.

— Уау! — изкрещяхме в един глас Марси, Мериъм, Деми и аз. Хванахме се за ръце и се притиснахме здраво една в друга.

— Напълно безопасно е — усмихна се той и ни издигна още по-нависоко. Осмелих се да погледна надолу. Земната повърхност все повече се отдалечаваше. — Това е типичната височина, от която скачат хората. Гледай, Клоуи, вижда се на километри във всички посоки. Огледайте се, дишайте свободно.

Стиснах очи.

— Не. Няма да стане. Марси, това е лудост. Сам трябваше да го прави, а не ние. Не е честно, че него го няма тук, за да види колко е страшно. Не ми пука, задето отново се противопоставям. Не искам да го правя. Побъркано е. Моля ви, стига. Марси, Ури, хайде да се връщаме.

Отворих очи, за да я погледна умолително. Тя надникна през ръба.

— Ъъ... да — каза и се отдръпна назад. — Ммможе ли вече да слезем долу, Ури?

— Ти си шефът — рече той. — Това е твоята сватба.

— Не е вярно! — избухнах. — Сам е шефът. И това е *неговата* сватба. — Не успях да се сдържа. Думите се изплъзнаха от устата ми, преди да успея да ги спра. Почувствах как платформата се накланя и стомахът ми се сви от страх. От все сърце се надявах, че все пак е безопасно.

След секунди спряхме да се движим и чухме гласа на Ури:

— Сега може да отворите очи, момичета. Вече сме на покрива.

Отворихме очите си и аз въздъхнах облекчено.

— Е, предполагам, че добихте представа какво е чувството. Доста освежаващо, а? — каза Ури. — Вие избирате мястото. Може да направим скока от висока сграда, мост или каньон, каквото предпочитате.

— Мисля, че предпочитам чаша чай на земното равнище — рече сестра ми. Мериъм, Деми и аз кимнахме в знак на съгласие.

— Правим също и сватби с парашутен скок. Очаква се този вариант да стане много популярен. Бихте ли желали да ви покажа видеоматериали? — извика Ури след нас, след като ни отвори вратичката на платформата и ние се втурнахме към асансьора. — А искате ли да научите за вариантите ни с парапланер? Супер са. Можете да го направите заедно, докато гостите ви наблюдават от ръба на скалата. Символиката е прекрасна — младата двойка, която прекрачва ръба и полита към неизвестността. — За момент Ури ми се стори замечтан и се зачудих дали някога е бил влюбен. Междувременно Деми изглеждаше така, все едно всеки миг щеше да повърне.

— Какво ужасяващо преживяване — изпъшка тя. — А дори не се стигна до скокове. Някой да ми припомни защо се подлагаме на това.

— Заради Сам — каза Марси с дрезгав глас. — Иска денят да е забавен.

— Забавен — да, но не и ужасяващ. Фактът, че се омъжваш за него не е ли *достатъчно* основание за хубав и забавен сватбен ден? — попитах.

Сестра ми сви рамене.

— Май би трябвало, нали? Не знам. Искам да го направя щастлив. Бракът е партньорство. Длъжна съм да дам шанс на предложенията му.

— Искаш да направиш него щастлив, но какво остава за теб, Марси? Честно да ти кажа, не съм те виждала така нещастна, както беше през тази седмица — признах, а Деми и Мериъм кимнаха в знак на съгласие. Знаех, че изневерявам на всичко, което ме бе посъветвала Неса, но нея я нямаше там горе, на толкова километри над земята.

На лицето на сестра ми се изписа раздразнение.

— Добре де, още нищо не е решено — тросна се тя, — а и все още имаме да изпробваме още няколко възможности. — Но я видях как с трепереща ръка зачерква третия вариант от списъка.

* * *

Като се прибрахме у дома и Марси си тръгна след чаша чай с мама, Деми, Мериъм и аз отидохме в стаята ми и взехме да

разлистваме шаферския ми албум с огромна тъга, сякаш страдахме по нечия смърт.

— Трябва да го приемем — казах. — Да се откажем от това, което искаме ние. Това би трябвало да е нейната мечтана сватба, а не нашата.

— Така е — съгласиха се приятелките ми.

Извадих зодиакалния си телефон, който издаде сигнал за получено съобщение. *Нека не сме сурови съдници* — от доктор Кронос, известен още като Сатурн. Прочетох го на момичетата.

— Каквото и да значи това — каза Деми.

— Още не сме се запознали с доктор Кронос, нали? — попита Мериъм.

Поклатих отрицателно глава.

— Не, а и не мисля, че той беше на сватбеното изложение.

Телефонът ми пак изпиука. Този път пишеше: *Животът се определя не по това какво се случва, а по начина, по който реагираш на случващото се*. Беше пак от доктор Кронос. Прочетох го с превзет глас и приятелките ми се разсмяха.

— Аз щях да повърна, ако бяхме останали още малко на онзи кран — рече Мериъм. — Ето така щях да реагирам.

— Аз също — допълни Деми.

— Обаче се разбрахме — казах. — Ще продължим със списъка без възражения, докато тя вземе решението си.

— А след това ще може ли да възразим? — попита Деми.

— Тъъ, май не — отвърнах. — Сватбата е нейна, не наша.

— Ще загърбим собствените си желания в името на щастието на Марси — обобщи Деми.

— Дори това да означава да се съгласим с нещо откачено — добави Мериъм.

— Предполагам — прошепнах. — Ето какво ще е мотото ми оттук нататък: „Сватбата е нейна, а не моя“.

Докато седяхме и разглеждахме албума ми, осъзнах, че трябва да престана да се тормозя какво би станало, ако го бяхме направили по моя начин. Горката Марси. Това си беше нейната сватба и би било отвратително от моя страна да не се вслушам в желанията ѝ. „Знам, че се опитва да достави удоволствие на Сам — мислех си, — и може би

това е достатъчна причина, но се чудя какво ли наистина желае тя дълбоко в сърцето си“

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПОДВОДНА БУЛКА

Четвъртък беше денят за вариант номер четири от списъка — подводна сватба. Марси, Мериъм, Деми и аз се бяхме сгушили една до друга в кафене „Европа“ в Осбъри и пиехме горещ шоколад преди тръгването си към аквариума. Навън валеше толкова силно, че подводната сватба можеше да се проведе и на улицата, затова не бързахме да ставаме.

Брошурата стоеше на масата пред сестра ми.

— Сам, свещеникът и аз плуваме в огромен аквариум — обясни тя. — Вие, момичета, сте облечени във водолазни костюми с плавници и очила, както и с вплетени в косите си панделки от водорасли. Останалите гости са извън аквариума и ни наблюдават. За музика ще ни служат звуците на китовете или делфините, които издават в далечината.

— А храната на тържеството без съмнение ще се състои от морски дарове, нали? — попита невинно Деми.

— Да — потвърди Марси. — Май това е идеята.

— Може ти и Сам да изскочите от аквариума, когато стане време за сватбената торта, както делфините изскачат за храната си — предложи Мериъм също толкова невинно.

— Божичко! — възкликна Деми. — Поне снимките от сватбата ще са уникални. Кога друг път ще ни снимат като шаферки във водолазни костюми?

Знаех, че си правят майтап на гърба на сестра ми, но не ги обвинявах. Всичките й гости също щяха да се смеят, ако скоро не се вразумеше. Междувременно обаче се бях заклела пред себе си, че ще я подкрепям до последната възможност в списъка й.

— Сигурна съм, че Неса ще ти измайстори нещо разкошно, Марси. Някакъв сладурски бял бански с инкрустирани перли. Всъщност би могло да е прекрасно — как двамата плувате, а косата ти се стеле във водата зад теб.

— Май си забравила, че не мога да си потопя дори главата под водата, а какво остава да плувам — въздъхна сестра ми. — Явно и Сам не се е сетил за това, но той вероятно ще каже, че няма невъзможни неща, ако имаш подходящото отношение, след което ще ме запише на уроци по гмуркане преди сватбата.

Наистина бях забравила. Марси умееше да плува, но никога не го правеше с удоволствие. Веднъж в училище някакво глупаво момче ѝ бе потопило главата под водата и оттогава се паникьосваше във вода. Може би Сам не знаеше колко бе уплашена след този случай, но сигурно и тя не му бе споделила. Изглежда, толкова много искаше да го зарадва, че невинаги му казваше какво изпитва относно някои неща.

— Е, ще тръгваме ли за демонстрацията или не? — попитах. Зачудих се дали Неса ще се появи с някой свой колега. Бях забелязала на зодиакалния си телефон, че един от тях се казва капитан Джон Дори, известен още като Нептун. Нептун беше морският цар, така че от всички колеги на Неса именно него очаквах да видя днес.

— Демонстрация? — възкликна сестра ми. — *Демонстрация?* Ще дам на Сам Хенди такава демонстрация, щом се върне, че скоро няма да я забрави. — Остротата в гласа ѝ ме изненада. Тя съвсем целенасочено извади химикалка от чантата си и с драматичен замах зачеркна номер четири в списъка. — Готово. Ето какво е мнението ми за твоята подводна сватба, Сам Хенди. Можеш да прибереш списъка си и да си го набуташ...

Една възрастна дама на съседната маса обърна поглед към нас.

— Марси! — побързах да я прекъсна, преди да е казала нещо неприлично. — Намираме се на обществено място. — Част от мен се радваше, че тя започва да се вразумява, но по принцип не обичах публичните скандали.

Сестра ми погледна старицата и въздъхна.

— Извинете. Просто съм се сгодила за най-големия ИДИОТ на света и току-що го осъзнах.

— Имате късмет — каза жената. — По-добре да го разберете сега, отколкото след двайсет години, когато ще е твърде късно.

— Именно! — възкликна Марси. — А сега, кой иска парче от онази шоколадова торта, която видях преди малко на витрината? Момичета, време е да се позабавляваме като хората!

„Сега пък какво става?“ — запитах се аз, след като тя стана и поръча четири огромни парчета торта. Щом застана до витрината, получих съобщение на зодиакалния си телефон от Неса. *Срещата с Плутон означава преобразяване*. Канех се да отговоря и да попитам какво означават тези думи, но сестра ми пристигна с тортите.

— В тежки моменти шоколадовата торта е най-доброто спасение — заяви тя.

— Добър план — отбеляза Деми.

— Най-добрият дотук — добави Мериъм и след като всички се нахвърлихме на сладкиша, си помислих, че основното преобразяване ще бъде това на талиите ни.

* * *

— Сам няма право да ме обвинява, че не съм опитала всичко — сподели Марси, когато по-късно същия ден паркира пред „Веселата джунгла“ — магазин, на чиято витрина бяха изложени костюми на горили. След като изядохме тортите си и дъждът спря, тя настоя да изпробваме последния вариант от списъка.

— Шегува се, нали? — прошепна Деми, като слязохме от колата и я последвахме в магазина.

— Така мисля — отвърнах. — Не съм сигурна. — Погледнах сестра си. Нещо се бе случило тази сутрин и лицето ѝ излъчваше увереност — сякаш бе взела решение за нещо и нямаше връщане назад.

— Вариант номер пет, сватба „Булкила“ — обяви Марси, щом влязохме в магазина и го заварихме празен. Тя удари един звънец на щанда, за да даде сигнал на собственика, че са дошли клиенти. — Идеята е със Сам да сме в костюми на горили. Вие, момичета, ще сте шимпанзета.

— Ама ти сериозно ли? — попита Деми.

— Аз — не, но Сам беше напълно сериозен, не е ли *нелепо*? — отвърна сестра ми. — Но така и така сме тук, може да разгледаме всички карнавални костюми и когато му докладвам, да знае, че съм свършила работата докрай, и да не ме обвинява за... за решението ми.

— Нещо в тона ѝ ми подсказа, че на Сам му предстои хокане. И то здраво хокане.

След няколко секунди от задното помещение се появи някакъв необикновен на вид мъж. Беше висок и блед и изглеждаше като стопроцентов готически принц — беше облечен с лилав кадифен костюм, а тъмната му коса бе вързана назад на опашка. Той ни се поклони леко.

— Здравейте, дами, как да зъм от помощ? — попита мъжът със странен акцент, който не можех точно да определя. Може би беше руски?

— Страхотен костюм на Дракула — отбеляза Деми.

Непознатият сякаш се обиди.

— Дракула? Но това не за маскировки. Така зе обличам обикновено.

Деми се ухили.

— Акцентът ви е върховен.

Мъжът пак се поклони.

— Пи Джей зе наричам и промяната обичам. — Той посочи многобройните редове с костюми.

— А, значи си Плутон, нали? — попитах. — Неса каза, че може да те срещнем.

— А ти сигурно зи Момичето на зодиака?

Усмихнах се.

— Клоуи зе наричам...

— Да зъм ку-ку най обичам — довърши Деми вместо мен.

— Познаваш ли този мъж? — попита Марси.

Поклатих отрицателно глава.

— Не, но и той е от сватбения бизнес на Неса, нали?

— Аз зъм в бизнеса на промяната, преобразяването, както гъсеницата зе превръща в пеперуда. И да, този месец зе занимавам със сватби. През другото време зъм интериорен дизайнер или гримьор.

— Супер — каза Деми.

— Тук сме, за да разгледаме костюмите на горили — съобщи Марси. — За сватбата ми.

— За това мога да помогна — усмихна се Пи Джей и ни поведе към една стойка за закачалки в задния край на магазина, на която висяха кожени костюми. — Сватбата „Булкила“ е много популярна.

Може да изпробвате всичко, което пожелаете. Аз имам малко работа, докато вие зе преобличате. — Той плесна с ръце към нас, сякаш за да ни подкани да почваме с преобразяването си, без да губим време.

Ние изпълнително огледахме закачалките, намерихме нашите размери и отидохме да облечем маймунските си костюми.

С Деми първи бяхме готови. Погледнахме се една друга и избухнахме в смях. Застанахме пред огледалото, докато чакахме Марси. Изглеждахме от глупаво по-глупаво.

— Не съм си мечтала точно такъв да е първият ми шаферски тоалет — изкоментирах и се завъртях.

— Знам — каза Деми. — Но го приемаш учудващо добре за момиче, което държеше да е облечено в коприна и дантели.

— Още нищо не е решено. Ако си мислех, че тази лудост ще се случи наистина, щях напълно да изперкам, но Неса постъпи гениално, като ме посъветва да се успокоя и да видя какво ще стане. И знаеш ли какво? Съвсем честно си признавам, че ми беше супер забавно през тази седмица.

— И по всичко личи, че накрая няма да се наложи да вдигате откачена сватба. След тази сутрин смятам, че на Марси най-после ѝ е дошъл умът.

— Може би — рекох. — Неса беше права. Тя каза, че ако не се съпротивлявам, всичко ще е наред, и наистина така стана. Като че ли сестра ми сама стигна до заключението, че това не са нейният тип сватби. Странно, нали? Сякаш и двете променихме възгледите си. Сега тя смята списъка за шантав, а аз пък си мисля, че някои от вариантите са приложими.

Плеснахме дланите си точно когато Мериъм излезе от съблекалнята. Тя нададе маймунски рев, ние с Деми веднага се присъединихме и започнахме да се правим на маймуни и да се заливаме от смях, въпреки че едва дишахме под тежките костюми. Врявата ни явно не пречеше на Пи Джей. Той ни изгледа и вдигна одобрително палци. Дълбоко в себе си изпитвах страхотно облекчение заради промененото становище на Марси. Вариантът „Булкила“ беше този, от който най-много се тревожех. Не беше опасен или плашещ, а просто смешен и различен и можеше да ѝ се хареса, тъй като тя си падаше по шегите и закачките. Имаше някаква вероятност да се спре на него преди днешната промяна на настроението ѝ.

— Поне няма да се притесняваме за прическите си — засмя се Деми и се престори, че се опитва да се изкатери по завесите на съблекалнята.

— Добре, момичета, готова съм — обади се Марси отвътре.
Запах сватбения марш.

— Пам-пам-парааам... — отметнах завесата на съблекалнята и отвътре с тържествена стъпка излезе грамадна горила. Горила с бял воал и фина диадема, държаща в лапите си букет от бели рози. Ние се разсмяхме, а сестра ми започна да се закача с нас, сякаш наистина бяхме семейство шимпанзета. Деми взе да се прави, че ме пощи, а аз се престорих, че хващам буболечки от козината ѝ и ги изядам. След малко вече се търкаляхме по пода от смях.

Деми ни накара да се подредим една до друга, за да ни снима с телефона си.

— Какво мислиш, Марси? — попитах аз, след като приятелката ми направи снимката.

— Малко е горещо — отговори тя и издърпа главата на горилата. — Който смята това за сватбен вариант, сигурно е полудял. Освен че всички изглеждаме супер тъпо, направо ще се изпържим в тези костюми.

Мериъм, Деми и аз последвахме примера ѝ.

— Уф! — въздъхна Мериъм. — Да, наистина вътре не се диша. — Всички бяхме зачервени и запотени.

— Съществуват безброй възможности — каза Марси, оглеждайки се из магазина, — не само горили.

— Давайте смело — провикна се Пи Джей. — Изпробвайте всичко. Преобразявайте зе!

— Благодаря — отвърнахме дружно. „Велико“ — помислих си. Обичах да пробвам различни тоалети, а там имаше купища прекрасно изглеждащи костюми, включително и комични.

Сестра ми преглеждаше закачалките в предната част на магазина.

— Може всички да се облечем като супергерои. Какво ще кажете за Спайдърмен? — попита тя и измъкна един екип на Спайдърмен. — Със Сам може да се спуснем от сградата срещу църквата. Или да се облечем като Батман и Робин. Това би било нещо специално.

Вгледах се внимателно в очите ѝ, за да преценя дали говори сериозно. Все още беше зачервена от носенето на тежката маймунска глава, но имаше нещо притеснително в тона ѝ. Не бях сигурна дали се чувства натъжена заради Сам, или му е бясна.

— Бихме могли да се облечем с викториански или готически дрехи или като вампири, или пещерни хора — продължи тя, замахвайки във въздуха с една тояга. — Мога да цапардосам Сам по главата, след като изречем клетвите си.

„Хм, по-скоро му е бясна“ — реших, щом тя размаха тоягата със свистене.

Бих се съгласила с нея колко глупав е вариантът с маскирането, но бях решена да продължа в същия дух както досега. Изглежда, сестра ми сама щеше да стигне до верния извод. Измъкнах един шлем с рога.

— Какво ще кажеш да сме викинги? — попитах.

— Ами да, страхотна идея — отговори Марси. — Или Робин Худ и лейди Марион? Или да се облечем като герои от Стар Трек?

— Да не сте дрогирани? — попита Деми. — Какво ви става?

Сестра ми забеляза друг костюм, втурна се, извади дълга бяла рокля и я вдигна пред себе си.

— Костюм на принцеса Лея. Може да изберем Междузвездни войни за тема на сватбата. — Тя погледна в огледалото отражението си с бялата рокля. От всичко видяно досега в магазина този тоалет най-много се доближаваше до нормална булчинска рокля.

— Имаме и булчински рокли — намеси се Пи Джей. — На горния етаж за. Всички за от Неса. Тя също е там, измисля моделите и ги шие.

Ние се спогледахме.

— На никого няма да навреди, ако хвърлим едно око — предложих.

— Само да надникнем — добави Деми.

— Трябва да преценим всички възможности — каза Мериъм.

— А аз ще зе заема с прическите и грима ви — заяви Пи Джей.

Качихме се горе, без да има нужда да се убеждаваме повече. Сякаш прекрачихме прага на вълшебна пещера със сребристи, бели и огледални стени, с разпръснати навсякъде светлинки като коледна украса, а и ухаеше божествено на тубероза^[1]. Край стените бяха

разположени стойки със закачалки, на които висяха бели и кремави рокли, а някои от тях бяха изложени върху манекени в дъното на помещението. На един щанд вляво се виждаха диадеми, инкрустирани със седеф и диаманти. Имаше една от бели листенца и друга, изработена от сребърни на вид листенца. На стената отдясно се намираха рафтовете с платове: коприна, сатен, кадифе. Бяхме попаднали в рая на сватбите. Заохкахме и заохкахме от възторг. Почувствах се така, сякаш бях открила истинския си дом.

— Неса, имаме клиенти — обяви Пи Джей.

Чухме шумолене и след миг се появи Неса. Беше облечена в едно от творенията си — дълга до земята копринена вталена рокля. Косата и бе вдигната и украсена с мъничка корона. Беше стопроцентова богиня.

— Какво ще кажете? — попита тя. — Тази рокля е най-новият модел, върху който работя.

— Божествена е — отвърнахме в един глас.

— Благодаря. Сега да видим как мога да помогна. Преди всичко, Пи Джей, да пийнем малко шампанско в името на бъдещата булка. Гладни ли сте? Донеси шоколад за момичетата. — Тя погледна към нас и ни смигна. — Убедена съм, че планирането на една сватба трябва да е забавно във всяко отношение, не мислите ли? Да пуснем и малко музика.

Пи Джей изчезна надолу по стълбите, а Неса пусна някаква ритмична музика. Следващият час премина изключително приятно. Всяка от нас изпробва най-хубавите рокли и пихме сок от бъз, а сестра ми пи шампанско със сок от праскова. Хапнахме великолепни шоколадови бонбони с мек пълнеж и се полюшвахме в ритъм с музиката. Марси изпробва множество различни тоалети, както и всеки чифт обувки, който Неса й показваше — от чудесни сребристи сандали на висок ток до пантофки, изработени от най-меката кожа. Всичко й стоеше прекрасно, но после Неса настоя тя да облече новия ѝ модел, който беше на нея. С Пи Джей я отведоха, а нас с Деми и Мериъм ни оставиха да пробваме аксесоарите и да се ровим в един куп списания „Булки“.

— Ето за това става въпрос, нали? — казах аз, пъхайки поредния шоколадов бонбон в устата си, и седнах на един стол. — Страхотни платове, прекрасни аромати, хубава музика. Истинска приказка!

Деми се завъртя.

— Приказка — повтори тя.

Мериъм стана да се присъедини във въртенето, но се спря и зяпна.

— О, небеса! — възкликна тя.

С Деми проследихме погледа ѝ.

— О, небеса! — повторихме като ехо.

Марси стоеше до вратата в роклята на Неса. Пи Джей я бе гримирал идеално — само колкото да придаде на лицето ѝ светлина и малко блясък, без да изглежда прекалено. Косата ѝ бе вдигната на кок, в който Неса бе вплела няколко перли. На шията ѝ блещукаше великолепна къса перлена огърлица. Очите ми се напълниха със сълзи. Тази разкошна булка беше моята сестра. Точно така трябваше да изглежда на сватбата си.

— О, Марси, толкова си *красива!*

Марси пристъпи напред и се огледа в огледалото. Притаи дъх, а очите ѝ се навлажниха.

— Май си права — прошепна тя.

Зад нея се появиха Неса и Пи Джей.

— Това се казва красива булка — отбеляза Неса, след което се обърна и побутна Пи Джей настрана. — Нека ги оставим да си поговорят.

Щом излязоха, очите на сестра ми се напълниха със сълзите, които до този момент бе съдържала. Отидох до нея и я прегърнах.

— Добре ли си? — попитах.

Тя кимна, но не изглеждаше добре.

— Изглеждаш прекрасно, Марси — обади се Деми.

Сестра ми погледна отражението си и кимна.

— Това ли е, което наистина искаш, Марси? Този сватбен тоалет ли ти допада най-много? — пожелах да узная аз.

Тя подсмръкна и кимна.

— Да. Искам да съм красива на сватбата си. Не искам костюм от велкро, ролери или подводен екип. Искам просто да приличам на булка.

— Принцеса за един ден — вметнах.

Сестра ми кимна.

— Вие сте страхотни, да знаете. Бяхте изключителни през тази седмица, преминахте през всичко, без да се оплаквате, а ти, Клоуи...

— Тя зариде. — ... дори се опита да караш ролери заради мен.

— Това е твоята сватба, Марси — казах. — Трябва да стане както *ти* искаш. Беше права. В началото просто бях егоистка, опитвайки се да те накарам да направиш моята перфектна сватба, при все че празникът си е твой. — Бях напълно искрена в думите си.

Притиснах сестра си към себе си, а тя се разрида още по-силно. Оставих я да си поплаче.

— Какво да направя? Какво има? Защо се разстрои толкова?

— Заради теб — въздъхна Марси. — Ти ме разстрои. Заради поведението ти през тази седмица, което беше удивително и ми показва какво е истинската любов — да се откажеш от собствените си желания, за да направиш другия щастлив, както стори ти. Знам как още от малка си мечтаеше за първия си ден като шаферка и знам колко много значеше тази мечта за теб, но изостави всичко заради мен. Заради мен, твоята голяма глупава сестра с безумни идеи.

— Защото е твоята сватба — повторих.

Марси поклати глава.

— Да, така е. Но е и на Сам, повече на Сам. Толкова се стараех да го зарадвам и да се съобразя с желанията му, че дори не му казах какво искам аз, а... той не ме попита. Не ме попита! Вчера беше права. Сам трябваше да е тук с мен. Трябваше той да изживее тези важни моменти с мен, а не вие, момичета. Трябваше също да ме попита и за моите виждания за сватбата. Аз също имам право на глас.

— Сигурна съм, че щеше да дойде моментът да те попита, а и ще е тук на сватбата — казах. — Това е *най-важният* момент, когато се стигне до него.

Сестра ми пак поклати глава.

— Не, не. Имам нужда от него сега. Или поне имах.

— Какво искаш да кажеш с това „имах“? — попитах. — Да не би все пак да си решила да направите традиционна сватба?

— Не — отвърна Марси. — Промених си мнението както за списъка, така и за сватбата. Знам, че обикновено ти се занимаваш с това, но сега аз имам думата. Няма да има сватба. Прекратявам целия този цирк. Довечера ще кажа на Сам. Реших — сватбата се отменя.

[1] Благоуханно цвете с много силен аромат, чийто екстракт често се използва в парфюмерията. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОБВИНЕНИЯ

— Какво си сторила, за бога? — попита Клеър, когато се отби у нас по-късно вечерта. Джейн бе пристигнала час по-рано и беше в кухнята с мама, която се опитваше да успокои Марси, като непрекъснато ѝ правеше чай.

— Аз ли? *Нищо* — отвърнах. Мама ми бе задала същия въпрос веднага щом се прибрахме вкъщи и тя видя зачервените очи на сестра ми. А след нея и Джейн бе направила същото, когато пристигна малко след като мама ѝ се обади. Изобщо не беше честно.

— Трябва да си казала нещо. Мама каза, че Джейн е казала, че Марси е казала, че си казала нещо.

— Аз ли? Не съм, честна дума. Попитах я какво иска тя самата за сватбата си, това е всичко и... и като че ли я попитах защо Сам не идва на проучванията, понеже ми се струваше редно той да бъде с нея, докато изпробват всичките онези откачени идеи.

Клеър изцъка неодобрително с език.

— Това ще да е.

— Не е честно да обвиняваш мен, Клеър. Направих всичко по силите си, за да подкрепя Марси, въпреки че от самото начало смятах сватбените ѝ идеи за абсолютно смахнати. Не видях нито теб, нито мама, нито Джейн да горите от желание да скачате с бънджи или на батут или да се обличате като горили и да се правите на малоумни.

— Трябваше да ходя на работа, но и иначе едва ли щях да го направя. А и без това знаех, че нещата ще се объркат — призна Клеър. — Още щом видях тъпия списък.

— Значи и ти го намираш за откачен?

— Да, разбира се, но никога не съм си и помисляла, че Марси ще го вземе насериозно. Смятах, че има повече мозък в главата си. Значи сватбата се отменя, така ли да разбирам?

— Май да.

— Сам знае ли?

— Марси му се обади малко след като напуснахме магазина за карнавални костюми.

— Той как го прие?

— Зле, струва ми се.

— Къде е тя?

Посочих с палец към кухнята и Клеър тръгна натам. Не можех да реша какво да направя и къде да отида. В главата ми се въртяха безброй възможности.

Да отида ли в кухнята при другите? Но там или мама щеше да ме обвинява, или Клеър щеше да обяснява какво разочарование са мъжете, или пък Марси щеше да плаче, така че кухнята не беше добър избор.

Да остана на мястото си? Можех да остана в коридора и да се обадя на Деми или Мериъм, които се бяха прибрали по домовете си за вечеря. По-скоро не. Какво повече щяха да кажат? А може би трябваше да им се обадя — те са ми приятелки в края на краищата и разбират ситуацията по-добре от всеки друг. Но пък дали вече не им бе дошло до гуша от тази история?

Да ида в стаята си? Да отида ли горе и да се гушна със Сержант Тед? Той беше плюшено мече — какво можеше да стори? Но пък гушкането с него винаги ме караше да се почувствам по-добре.

В банята? Да си взема една дълга отпускаща пенлива вана?

Или да се върна и да видя Марси? Може би трябваше на нея да приготвя една вана?

Направих крачка към кухнята. Не, май не беше редно.

Насочих се към стълбите. Не. Горе щях да се чувствам изолирана.

В банята? Не. Нямаше да е правилно да се крия в такъв момент.

Да му се не види. Решения, решения. ЗАЩО НИКОГА НИЩО НЕ МОГА ДА РЕША! „По-лошо не може да стане“ — помислих си аз и тогава телефонът звънна. Понеже не се появи никой откъм кухнята, аз вдигнах. Беше Сам.

— О! — възкликнах задавено. — Здравсти. Тъъ... Сам. Аз... тъъ... Марси ли търсиш?

— Не, Клоуи, исках да разговарям с теб. — В гласа му се долавяше тъга.

— Ами добре, ето ме, аз съм — казах, опитвайки се гласът ми да звучи бодро и весело, макар че изобщо не се чувствах така. — Ти как си?

— Как мислиш, че съм, Клоуи? Как съм според *теб*?

„Със сигурност не си щастлив — мина ми през главата. — Личи си по гласа ти“.

— Ами... ъъ... сигурен ли си, че не искаш да говориш с Марси? Тя е тук, в кухнята.

— Марси ясно ми даде да разбера, че не желае да разговаря с мен. Не и сега. Всъщност никога вече. Каза, че не знам истинското значение на любовта. Твърди, че ти го знаеш. Така ли е, Клоуи? Защото, ако е така, може би ще ми кажеш какво е то, понеже за мен си остава загадка.

— Аз ли? Нищо не знам.

— Какво да правя тогава? Наистина я обичам. Повече от всичко. Тя е единствената и винаги е била, а сега ме мрази, защото не съм разбирал желанията ѝ. Но откъде можех да знам? Никой мъж не знае какво искат жените. И ето че я изгубих.

— Може би не си... — започнах.

— Изгубих я. Каза, че е благодарение на теб.

— Благодарение на мен? Не, Сам. Аз само се опитвах да се съобразя с плана.

— Но ти никога не си ме харесвала, нали? Да не би да си ѝ казала нещо, за да я настроиш срещу мен?

— Аз... ами... Не, не съвсем. — Твърде късно, понеже той чу колебанието в гласа ми. — Добре де. Може и да съм споменала нещо за това, че не се вслушваш в желанията ѝ.

— Но тя никога не ми ги е споделяла. Мислех, че одобрява списъка.

— Според мен просто е искала да те направи щастлив. Слушай, нека се опитам да я убедя да говори с теб. Изчакай.

Оставих слушалката и се втурнах в кухнята при Марси.

— Сам се обажда — изстрелях. — Моля те, говори с него. Ужасно съжалява, личи си по гласа му.

Сестра ми поклати глава.

— Твърде късно е — рече.

Върнах се при телефона.

— Сам, там ли си? Няма да дойде...

Канех се да му кажа, че ще продължа с опитите си да я убедя, но той затвори.

Оставих телефона и се разплаках. „Сега всички са нещастни — рекох си. — Мразя сватбите“. Изведнъж разбрах точно къде искам да отида. Искан да се кача горе в леглото си, да се пхна под одеялото със Сержант Тед и никога повече да не изляза оттам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРЕЩА С ПЛАНЕТИТЕ

— Какво смяташ да правиш? — попита Деми, когато ги видях с Мериъм по време на обедната почивка в понеделник.

— Реших да отида в Осбъри след училище, да намеря Неса и да ѝ върна зодиакалния телефон. Ще ѝ кажа, че повече не искам да съм Момиче на зодиака или да имам нещо общо с това.

— Но защо? — пожела да узнае Мериъм. — Вината не е нейна.

— Нейна е. Сам смята, че аз съм виновна, задето Марси отмени сватбата, че аз съм я подтикнала да го направи, но това изобщо не е вярно. Може да съм казала някои неща, но никога не съм си мислила, че ще се стигне дотук. Последните няколко седмици бяха най-откачените в живота ми и откакто спечелих тази глупава зодиакална награда и Неса започна да ми дава съвети, всичко се обърна с главата надолу. Всички тия препоръки да не се съпротивлявам... Може би ако върна наградата, нещата ще се оправят. Ще им кажа да ошастливят някое друго момиче с титлата Момиче на зодиака.

— Например мен! Ако не бях на хор довечера, щях да дойда с теб и сама да им го кажа — рече Мериъм. — Ще е страхотно да стана Момиче на зодиака и някой като Неса да ми дава съвети.

— И мен — обади се Деми. — Ако нямах репетиция след училище, и аз щях да кажа, че искам да съм Момиче на зодиака. Стори ми се забавно, а остават още две седмици. Кой знае какво би могло да се случи? Ури спомена, че може да се избира само по едно момиче на месец. Едно момиче за един месец. Помните ли? Затова, ако ти се откажеш, една от нас навярно би могла да те замести. Обзалагам се, че има още куп сватбени прелести за изпробване.

Ентусиазмът на приятелките ми да бъдат момичета на зодиака ме изненада и се запитах дали не съм взела грешно решение. Може би Неса не е виновна. „О, не — рекох си. — Ето че пак почнах да се колебая. Не мога да взема трайно решение и това си е“.

— Е, за мен това си беше проклятие, а не благословия — отбелязах. Звънецът би, затова събрахме нещата си и влязохме в клас. „А дали все пак не бе благословия? — запитах се, докато вървахме към кабинета по химия. — Да, беше неприятно да ме обвинят, че съм развалила годежа на Марси, но изпробването на списъка със сватбените варианти накрая се оказа забавно. Наистина. Дали да не дам на Неса още един шанс? Да видим какво още би могла да предложи? Боже, пак трябва да решавам“. На глас добавих: — Мисля, че полудявам.

— Полудяваш ли? Та ти винаги си била лудичка — пошегува се Деми.

— Не, сериозно. Мразя факта, че съм Везни. Уж минава за хубава зодия — дружелюбни и уравновесени, — но аз я намирам за най-ужасната в целия зодиак. Каква е ползата от умението да разглеждаш нещата от двете им страни, освен че ти става трудно да вземеш решение за каквото и да било. Винаги съм толкова заета да претеглям и да се уверявам дали решението ми е балансирано.

— Все пак не можеш да промениш зодията си — отбеляза Мериъм. — Не е като да си смениш името.

— Знам. Това означава, че съм обречена за цял живот, прокълната винаги. Никога няма да мога да вземам решения за нищо и ще си търпя последствията. Боже, сега освен че полудявам, почвам и да се депресирам.

— Ами вземи някои решения — предложи Мериъм. — Не се поддавай на особеностите на зодията си и направи някой и друг избор. Всъщност и без това ще трябва да направим точно това в началото на следващата седмица. Помниш ли? Предметите, които трябва да избираме за догодина?

— О, вярно. Гадост! Бях забравила. И как няма, Марси не спря да оревава орталъка, всички обвиняваха мен, Сам ми беше бесен. В цялата тази лудница напълно ми изскочи от ума, че трябва да решавам в какъв глупав курс да се запиша.

Деми стисна ръката ми.

— Наистина изглеждаш изнервена и напрегната.

Кимнах в знак на съгласие.

— А е едва понеделник! Добре, ето последното ми решение. Ще отида в Осбъри, ще говоря с Неса и просто ще я попитам каква е

цялата тази работа с Момичето на зодиака. Тя каза, че е моя покровителка и предлага помощта си, така че да видим дали ще успее да ме измъкне от тази каша!

Деми погледна Мериъм.

— Предполагам, че е добре като за начало — отбеляза.

Мериъм ме хвана за другата ръка.

— Обичаме те, независимо какво ще решиш или няма да решиш. За нас ти винаги ще си Клоуи, прекрасната ни нерешителна приятелка.

* * *

След училище, както винаги, се качих на автобуса, но вместо да сляза на спирката до дома ни, продължих, докато стигнахме в Осбъри. През следобедното междучасие бях пратила на Неса съобщение, в което написах, че искам да се видим. Отговори ми, че ще бъде в кафене „Европа“ и че моментът бил идеален за среща с нея и останалите. „Да бе, да“ — рекох си.

Като слязох от автобуса, пресякох полянката, където се бе провело сватбеното изложение, и видях кафенето пред себе си. Вътре обстановката изглеждаше топла и уютна и с нетърпение очаквах да пийна от фантастичния горещ шоколад, който правеше Джо, съдържателят на заведението. Нямаше посетители, като изключим Джо, който беше зает с нещо зад барплота. Той вдигна поглед и щом ме видя, се усмихна.

— А, Момиче на зодиака. Добре дошла.

— Безлюдна вечер — констатирах. — Къде са всички?

— Ще дойдат всеки момент — отвърна той. — Неса каза, че си искала да разговаряте. А дотогава сядай, настанявай се, а аз ще приготвя любимата ти напитка.

Направих както ми каза и след малко той ми донесе чаша димящ горещ шоколад.

— Ммм, вкусно — отбелязах след първата глътка. Наистина не бях опитвала друг път такава вкуснотия — с точното количество шоколад и каймак. Скоро пристигнаха Неса и Ури, последвани от Пи Джей и Херми. Помахаха ми и отидоха да си поръчат напитки. „Един, двама, трима, четирима, петима — преброих ги мислено. — Петима от

небесната сватбена фирма. Къде ли са останалите?“ Херми, който изглеждаше прекрасно, както винаги, събра няколко маси и ме повика да седна при тях.

— Е, Клоуи — започна Неса, щом всички се настанихме. — Искала си да се допиташ до нас.

— Да. Всъщност не, искам да кажа...

И петимата избухнаха в смях.

— Защо се смеете? — попитах.

— Защото се държиш като типична Везна: да, не, не можеш да решиш — обясни Неса.

— На мен ли го казваш. Преживях кошмарни дни. Имам чувството, че откачам.

Петимата кимнаха сериозно и както ми се стори, с разбиране.

— Какъв по-точно е проблемът? — поиска да узнае Херми.

— О, ами всичко — отвърнах и преди да се опомня, заразках цялата история от самото начало — от момента, когато основах Клуба на шаферките, до последния уикенд, когато Сам стана нещастен колкото Марси и предположи, че аз съм настроила сестра си срещу него. Те не ме прекъсваха, не правеха укоризнени физиономии, а просто ме слушаха търпеливо. — Това е всичко — казах, щом свърших разказа си.

— Хм, страшна каша — изкоментира Джо.

— На мен ли го казваш — рекох.

— Ами ти, Клоуи? — обади се Неса. — В хороскопа ти виждам труден ъгъл с Марс. Има ли нещо друго, което не ни казваш?

— Ъъъ... да... не, ъъъ... Марс. В телефонния указател го има като Марио, нали? Тогава защо още не съм се запознала с него?

— И това ще стане — отговори Неса. — Даже много скоро. Той се занимава с целите и амбициите. Това е неговата област. Схващаш ли?

— Май да. Говориш за училище. Всички настояват да узнаят какви искаме да станем, когато завършим, какво искаме да работим. Да, и това е тежък избор. Цели и амбиции. Разбирате ли, нямам никаква представа.

Те отново се разсмяха.

— Защо все се смеете? — попитах. — Въобще не е смешно. Даже последните няколко седмици бяха най-трудните в живота ми.

Просто не схващам цялата тази история с Момичето на зодиака.

— Някои момичета на зодиака разбират кои сме в действителност — каза Херми.

— А други — не. Те осмислят случващото се с тях, като го нагаждат според разбиранията си за света — обясни Пи Джей.

— Като Клоуи — рече Неса. — Но това няма значение, нали?

— Може би има — възрази Пи Джей.

„Я се изяснете“ — помислих си, опитвайки се да схвана за какво говореха. Каквото и да кажеше един от тях, след миг друг му противоречеше. Зачудих се дали не ми се подиграват, имитирайки нерешителността ми.

— Подигравате ли ми се? — попитах.

— Може би да, може би не — засмя се Ури.

— Всяка ситуация си има две страни — добави Неса. — Няма нищо лошо в това.

— Освен ако не ти обърква главата — обади се Херми и ме посочи с брадичката си.

— Именно — рекох. — Наистина може да ти обърка главата, както се обърка моята. Вече не знам какво да мисля или да направя, така че да е най-добре. Затова имах нужда да се видя с вас. Нуждая се от помощта ви.

— Какво можем да направим? — попита Неса. — Приключихме със сватбените варианти от списъка.

— Трябва да събера отново Марси и Сам. Вярно, че тя беше ужасена от безумния му списък, но мисля, че в действителност истински го обича. Откакто скъсах, сестра ми е много нещастна, а и той звучеше отчаяно.

— Ааа — рече Неса. — Истинска любов. Ето това е нещо, от което разбирам.

— Марси твърди, че аз съм ѝ показала какво е любов и по този начин съм я накарала да разбере, че Сам не е загрижен за нея — обясних. — Не съм имала намерение да го правя.

— Ааа — обади се Джо. — Но раздялата може да се окаже полезна за тях. Тя засилва привързаността в сърцата.

— Напротив, понякога раздялата кара сърцето да охладнее и да забрави — възрази Ури.

— Какво тогава е любовта? — попитах. — Как се познава кога е истинска?

— Когато се чувстваш красива и всичко наоколо ти се струва хармонично — обясни Неса.

— Не зъм съгласен — каза Пи Джей. — Тя може още да е болка, страст, мъчение, сладка агония, от която обаче не можеш да избягаш и зи като пристрастен.

— Не. Любовта е да се чувстваш най-добра, когато си с някого, а той да се чувства най-добър, когато е с теб — заяви Неса.

— Не е така — включи се Ури. — Това е да си обичан от другия дори и в най-лошите си моменти. Като например в първия миг от сутринта, когато още не си сресал косата си, или когато си преживял отвратителен ден и не искаш да виждаш никого.

— Не — обади се Джо. — Много по-просто е. Любовта е безусловна — когато би направил всичко и би отишъл навсякъде заради любимия, без да очакваш нищо в замяна. Ако имаш дори и най-малки очаквания, тогава това вече не е истинска, а егоистична любов.

— Но хората са само човешки същества — възрази Неса.

— Обаче любовта е божествена — отбеляза Херми. — Според мен истинска любов е, когато двамата с любимия човек умеете да общувате пълноценно помежду си, сякаш знаете какво мисли и как се чувства другият.

— Не — възрази отново Пи Джей. — Тя е пътешествие, процес, през който зе учиш и променяш.

„Сигурно пак ми се присмиват и нарочно говорят така объркващо“ — мислех си, докато ги наблюдавах да спорят и излагат различни становища и гледни точки. Беше като да следиш топката на тенис мач. Едната страна, после другата, и пак едната, и после другата — и всичко, което казваха, ми се струваше вярно. Всъщност спорът им напомняше точно на положението в главата ми, когато непрекъснато преценях нещата и от двете страни. Тези сватбени хора-планети изобщо не ми помагаша. Изглеждаха също толкова объркани като мен и за нищо не бяха на едно мнение.

— Не смятам, че сте по-наясно от мен — отбелязах.

— И да, и не — усмихна се Неса. — Демонстрирахме ти, че винаги съществуват много гледни точки към всяка ситуация. Но макар

понякога това да е объркващо, Клоуи, умението да анализираш и преценяш ти дава голяма сила.

— Сила за какво?

— За всичко, което решиш да правиш в бъдеще — отвърна Ури.

— Моето бъдеще? Но въпросът е какво ще правим сега? Какво ще стане със Сам? Как да му помогна да си върне Марси?

— Хм. Първо Сам трябва да позволи на Марси да си тръгне — обясни Ури. — При истинската любов е така: ако ѝ обърнеш гръб, а тя продължава да те преследва, значи тогава ѝ е писано да издържи.

— Що за идеализъм? — изсмя се Пи Джей. — Не, трябва да се потрудиш, за да накараш любовта да се случи. Той трябва да ѝ каже как се чувства, да я ухажва, за да спечели отново сърцето ѝ.

— Обаче не трябва да е твърде настоятелен или отчаян — добави Неса. — Кажи на Сам да ѝ подарява красиви неща, цветя, парфюми, шоколадови бонбони.

— А може би тя трябва да го забрави и да продължи напред — рече Ури.

При тези думи се разсмях.

— Ама вие сте по-зле и от мен, когато трябва да вземете решение. Само си противоречите един на друг. Знаете ли какво? Аз ще реша.

Те всички кимнаха като деца, които са били смърдени.

— Добре — каза Неса. — Какво ще направиш?

— Романтика — отвърнах. — Везните са царе в тази област. Смятам да се обадя на Сам и да му кажа, че за да спечели Марси отново, трябва да я обгради с романтика. Неса, планът ти ми харесва. Прекрасна вечер. Цветя. Може би ресторант с екзотична музика. Шампанско. Лунна светлина.

Неса ме гледаше с гордо изражение.

— Именно — съгласи се тя.

Но после ми хрумна друга мисъл.

— Или пък — не смятате ли, че трябва да направи тъкмо обратното? Да не ѝ се обаждат, тогава ще започне да ѝ липсва повече и да мисли повече за него. Понякога хората желаят най-силно онова, което не могат да имат.

— Това е вярно — кимна Пи Джей. — Да бленуваш недостижимото.

— Не — възрази Неса. — Това може да е от полза в началото на една връзка, но тези двамата са доста напред в отношенията си. Та те са сгодени, за бога. Минали са времето за разиграване на играчки. Не, Клоуи, кажи на Сам, че ако не иска да изгуби Марси, ще трябва да преглътне гордостта си, да купи най-красивия букет цветя, който може да открие, и да не спира да я преследва, сякаш е неин роб, докато тя се предаде.

— Съгласна съм — рекох. — Трябва да я спечели с романтика.

— Какво чакаш тогава? — усмихна се Неса.

Джо стана и донесе лист хартия и три химикалки.

— За плана — обясни.

— Отлично — отбелязах. Взах едната химикалка и написах думата „романтика“ най-отгоре на списъка ми.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЦЕЛИ И АМБИЦИИ

Измина вторник. Сряда. Четвъртък. Не се бях чула нито с Марси, нито със Сам, нито с Марио, марсианеца, въпреки че Неса ме бе предупредила да очаквам среща с него. Знаех, че не ми остава много време и че до края на седмицата трябва да избира предметите си за училище. Всяка вечер стоях до късно, като се опитвах да реша, разговарях по въпроса с мама и дори с Джейн и Клеър. Всички те ми дадоха какви то съвети можаха и в зависимост от това с кого последно бях говорила, изборът ми на професия непрекъснато се променяше. Мода, право, ветеринарна медицина, изкуство, наука, езици. Все още не можех да се спра на нищо. Чувствах се в безизходица. Така и не успях да стигна до някакво окончателно решение.

И тогава дойде петък, когато на училищното събрание директорът ни господин Фицпатрик обяви: „Днес в училище е пристигнал много специален гост. Марио Арес, преподавател по бойни изкуства, бивш военен и експерт по професионално ориентиране. Ако имате колебания относно професионалните си цели и амбиции, именно с него трябва да разговаряте“.

„Тадааа! — зарадвах се. — Това е моят човек“.

Моментално се записах и си уредих среща с него през обедната почивка. Разговорът ни щеше да се състои в библиотеката, затова щом звънецът би, веднага се отправих нататък. Познах го още щом влязох. Зад бюрото седеше висок красив чернокож мъж. Притежаваше същото обаяние като другите хора-планети от сватбения бизнес. Усмихна ми се, като ме видя, разкривайки идеални, по холивудски бели зъби. „Неса и приятелчетата й сигурно ходят при един и същ зъболекар, защото всички са с перфектни зъби“ — помислих си, докато се приближавах. Почувствах прилив на адреналин, като че ли щях да се срещам с известна личност.

— Момиче на зодиака — каза той, след като седнах на мястото, което ми посочи пред себе си. — Това е третата ти седмица. Как

върви?

— Добре, предполагам. Неса каза, че ще съм Момиче на зодиака само четири седмици.

— Един месец, едно момиче — отбеляза Марио, повтаряйки думите на Ури. — Вярвам, че се възползваш по най-добрия начин от тази привилегия.

— Да... ммм, може би, но какво по-точно означава всичко това?

— Неса или някой от другите не ти ли обясниха?

— Горедолу. Тя каза, че в продължение месец ще бъда моя покровителка и ще получавам помощта на другите планети, оказващи влияние в хороскопа ми. Първо помислих, че това просто е част от бизнеса. Понеже всички, които срещнах, очевидно се занимаваха с организиране на сватбени церемонии. Но защо на тема планети? Имам чувството, че пропускам нещо. Вие не се занимавате със сватби, а сте наясно с тази зодиакална работа, така че кой сте всъщност?

Марио ме погледна замислено за момент, сякаш преценяваше коя съм и дали имам мозък или не.

— Връзката ми със сватбите е, че работя с булки и младоженци, които искат да се стегнат и да влязат във форма за тържествения ден, като техен личен треньор — отвърна Марио. — Поставям целите и им съставям индивидуални програми. Помагам им да постигнат най-добрата си физическа форма. Такова е моето участие. Но това не е всичко и смятам, че дълбоко в сърцето си го усещаш.

Замислих се за всичките пъти, в които Неса и другите сякаш знаеха точно кога имам нужда от тях. Сетих се колко бе странно, че тъкмо те предлагат всички сватбени варианти от списъка и как всичко около тях ми се струваше някак магическо. Може би никога нямаше напълно да разбера какво означава да съм Момиче на зодиака, но в момента бях щастлива, че ми помагат, затова реших да не задавам повече въпроси.

— Добре, ясно.

Марио ме изгледа преценяващо и аз отвърнах на погледа му със същото изражение.

— И тъй, Момиче на зодиака. Предстои ти избор на професия, избор на предметите за зрелостния ти изпит, нали? — попита той накрая.

— Да, но нямам ни най-малка представа какво да избира. Хрумнаха ми разни идеи, обаче не мога да взема окончателно решение. Така е, защото съм Везни. Вижте, господин Арес, не съм спец по астрология, но знам прекрасно, че символът на зодията е везни, защото те са склонни да претеглят и балансират всички страни на даден спор, преди да вземат решение. Преди си мислех, че това е слабост, но сега Неса ми помогна да разбера, че в действителност е силно качество.

Марио изглеждаше развеселен.

— Така ли било?

— Защо се смеете? Защо всички ми се присмивате?

— Не ти се присмивам — обясни Марио. — Смея се, защото ми е приятно да науча такива интересни неща за астрологията... И то поднесени така разбираемо.

— Ами не знам доколко познавате тази наука — казах. — Допускам, че не всички знаят за нея колкото аз сега. Откакто съм Момиче на зодиака, Ури и Неса непрекъснато ми обясняват разни неща за нея.

— Браво на тях — каза Марио.

— Както и да е, с тази дарба да виждам всички страни на даден спор — продължих аз — мога да стана адвокат или съветник, обаче, от друга страна, Везните имат добър усет за красота и хармония, така че бих могла да се занимавам с изкуство или дизайн, или нещо такова. Още не съм съвсем сигурна.

— Следвай интуицията си. От всичко, което чух дотук, бих казал, че идеалната работа за теб направо ще ти избоде очите.

— Моите очи? Идеалната ми работа? Не е възможно. И каква е тя?

— Понякога хората пропускат това, което е точно пред тях. Но не мога да ти кажа. Трябва ти да се сетиш.

— Подскажете ми малко.

— Става въпрос за вродения ти талант, за нещо, което обичаш.

Замислих се. И мислих. И мислих. Мода. Изкуство. Животни. Всички тези възможности ги бях обмислила, преди да ги отхвърля.

— Върни се мислено назад — обади се Марио. — Назад през годините.

Дом. Родители. Раздялата на мама и татко. Джейн. Клеър. Марси. Клубът на шаферките. Това беше най-хубавият ми спомен. Когато

започнах да се занимавам с клуба, да събирам цялата информация, да ходя по сватбени изложения, да организирам сватби с Деми и Мериъм. Какво друго? Не, не друго — това беше! *Клубът шаферките!*

— Клубът на шаферките. Разбира се! Но ще стане ли? Ще ми разрешат ли? Това няма да е работа, а ще е като да се сбъднат всичките ми мечти.

— Каква по-хубава работа от тази, бих казал — рече Марио.

Сякаш в главата ми светна ярка лампа. Щрак! Очевидно. Толкова бе очевидно с какво трябваше да се занимавам. Станах и го прегърнах.

Беше идеално, дори по-добре от идеално, и се бях подготвяла за тази професия през целия си живот. Сватбен агент. *Сватбен* агент. Ето какво щях да работя.

„Алилуя!“ — възкликнах наум. Нямах търпение да кажа на Деми и Мериъм. Можеше да основем агенция. С фотограф и дизайнер, както си му е редът. Не беше задължително агенцията да е моя, щеше да е наша. Бихме могли да сме екип. Неса бе казала, че наученото от мен през последните седмици ще трае за цял живот. Изведнъж всичко си дойде на мястото, като парченца от пъзел. Сватбата на Марси, а не моята. Сватби на други хора, не мои. Бях научила, че има много начини да се правят нещата, много гледни точки по даден въпрос — и това беше добре. Нямаше да натрапвам на клиентите си моята перфектна сватба. Вместо това щях да им помагам да създадат своя перфектен ден. Ура! Никога не се бях чувствала толкова щастлива.

— Благодаря, господин Арес. Вие наистина сте най-добрият експерт по професионално ориентиране, когото съм срещала — заявих.

— Няма защо — усмихна се той. — Макар да не смея да твърдя, че направих кой знае какво.

— Покажете ми правилната посока, това ще правя и аз като сватбен агент. Няма да налагам идеите си, а ще насочвам хората към онова, което би било най-доброто решение за тях.

— На мен ми звучи добре — каза господин Арес, щом тръгнах към вратата. Сега оставаше само Сам да спечели отново Марси и тогава можех да се заема с първата си работа като сватбен агент — да организирам тяхната сватба.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗА САМ

— Знам каква искам да стана — съобщих на Деми и Мериъм, които ме чакаха пред библиотеката.

Деми направи отегчена физиономия.

— Добре, тази седмица какво е решението ти?

— Този път е окончателно. Не мога да ви опиша колко съм щастлива. Най-накрая реших. — Заподскачах от радост.

— Добре де, и какво е? — попита Мериъм.

— Сватбен агент.

— Сватбен агент? — повториха те в един глас и на лицата им разцъфнаха широки усмивки. — Сватбен агент! *Разбира се!*

— Супер гениално! — възкликна Деми.

— Как не се сетихме за тази професия? — каза Мериъм. — Щеше да ни избоде очите.

— Знам — рекох. — И Марио това каза.

— Значи вече не се колебаеш, така ли? — поиска да узнае Деми.

— Не — поклатих глава. — Сто процента съм убедена и мисля, че с това трябва да сложим край на Клуба на шаферките.

Лицата на приятелките ми помръкнаха.

— Не — изпъшка Деми. — Но...

— Това ще е краят на Клуба на шаферките и началото на екип за организиране на сватби — продължих. — Ще управляваме своя собствена агенция. Вие и аз. Ще предлагаме всичко. Облекла, обувки, места за тържества, снимки. Варианти за меден месец, тематични церемонии. И най-важното — ще изпълняваме желанията на клиента, в това число сватби велкро, бънджи, „Булкила“ и така нататък. Ще предлагаме традиционни и алтернативни сватби.

Мериъм плесна с ръце.

— Йеее! — зарадва се тя.

Прегърнахме се през раменете и заскачахме в кръг.

— И защо да се ограничаваме само със сватби? — продължих, след като се пуснахме. — Ако последните няколко седмици са ме научили на нещо, то е да очаквам неочакваното. Да съумявам да се приспособявам, за да не изпитвам разочарование. Нали знаете какво имам предвид?

— Май да — каза Деми. — И какво?

— Ето какво. Смятам, че не е необходимо да се ограничаваме само с организиране на сватби. През тази седмица с безумния списък на Марси наистина се научих как да бъда отворена към новостите. Бихме могли да планираме всякакви събития. Тържества... Каквото се сетите! Ще можем да се справим с всичко, защото това, от което разбираме най-добре, се нарича организация.

— И проучване — добави Деми.

— Защо да не стигнем и до продуциране на телевизионни програми и филми? — присъедини се Мериъм.

— Да, защо не? Добре. Значи, като начало започваме с нашата агенция за организиране на сватби и тържества и ще видим докъде ще стигнем — обобщих. — Планираме, но също така — както в случая с Марси — се оставяме на течението.

Бях в екстаз. Бъдещата ми кариера не само бе решена, но щях да се занимавам точно с това, което обожавях да правя. Благодарение на Марси и Сам и шантавия им сватбен списък, нещата се наредиха от добре по-добре.

— Междувременно ни предстои първата ни работа — съобщих.

— А, да — каза Мериъм.

— Мисля, че знам за какво говориш — рече Деми.

— Да, Сам и Марси. Но работата ни няма да е да организираме сватбата им. Задачата ни ще е да ги съберем отново заедно.

* * *

Прекарахме следващите няколко дни, правейки това, което умеехме най-добре, и тъй като изтичаше последната ми седмица като Момиче на зодиака, реших да се възползвам максимално от нея и да помоля за помощта на Неса и приятелите ѝ. Заедно намерихме най-хубавите свежи цветя, пристигнали същата сутрин от Холандия. Джо

Юпитер ми помогна да се сдобия с най-вкусните шоколадови бонбони от Белгия и ни състави списък с най-романтичните места за уреждане на приятна вечеря на свещи. — Проучихме коя е най-подходящата жива музика, която би докоснала струните на влюбеното сърце. Открихме свещи, които ухаеха на тубероза, както и страхотен афършейв за Сам, който гарантираше стопяването и на последната капка съпротива от страна на Марси.

Херми ме свърза с фирма за лимузини, откъдето наехме кола да закара сестра ми до избрания ресторант, а аз инструктирах шофьора да се държи с нея като с принцеса.

Ури осигури забавни подаръци, като плюшени мечета, балони с надпис „Обичам те“ и тениски, на които пишеше „Прости ми“. Херми откри уебсайт, който предлагаше помощ в писането на стихове във всякакъв стил — смешни, страстни, извинителни. Щом приключихме с организацията, бях убедена, че дори жена с каменно сърце няма да е способна да откаже на Сам.

* * *

Съставих списък, озаглавен „Начини да спечелиш отново приятелката си“, и посетихме къщата на Сам рано в четвъртък вечер. Той отвори вратата с блед и изтерзан вид и изглеждаше точно както Марси предишната вечер.

— Наистина ли смятате, че това ще свърши работа? — попита Сам, след като ни покани да влезем, при което се наложи да прескочим ролерите му и да се промъкнем покрай велосипеда му. Подадох му списъка и той го разгледа.

— От теб се иска само да опиташ — заявих.

— Любовта обича смелите — обади се Деми.

— Любовта никога не се предава — добави Мериъм.

— Любовта винаги побеждава — заключих аз.

Сам се усмихна.

— Ама вие трите да не сте експерти по любов?

— Такива сме. Или поне смятаме да бъдем. Ще ставаме организатори на сватби и тържества — обясних.

Той се засмя.

— Опасни сте.

— И още как — рекох.

— А за списъка? Всички неща наведнъж ли трябва да направя, или едно по едно? — попита Сам с явно притеснение, но бях довольна, че приема предложението на сериозно.

— Започваш едно по едно — обясних. — А после стигааш до върховния финал в ресторанта с цигулките и свещите.

— Може даже и да попееш — предложи Деми.

— Не думай — рече. — Ммм... Мисля да започна с бонбоните.

— Стискаме палци — казах.

Изглеждаше толкова притеснен и така приличаше на малко момче, че чак ми стана симпатичен. Като гледах разрошената му руса коса и небесносините му очи, разбрах защо Марси си бе паднала по него. „Той е като белгийските бонбони, които поръчахме — помислих си. — С нежен пълнеж. — Усмяхнах се вътрешно. — Това е добра тренировка за бъдещата ни работа. Сигурно има много двойки, които са на прага на раздялата точно преди сватбата си. Сдобряването им може да стане част от услугите на агенцията ни“.

— Сам, не е ли смешно? — обърнах се към него. — Аз изпълних твоя списък, а сега ти изпълняваш моя.

Той кимна и отвърна:

— Мисля, че твоят ще се окаже по-важен. Никога не съм бил много добър в романтичните работи. Все пак съм израснал с двама големи братя. Откъде да се науча? Беше като защитна реакция — да се преструвам, че не ме е грижа, да се присмивам, както се отнасях към твоя Клуб на шаферките. Съжалявам, Клоуи. Нали разбираш, този клуб представляваше всичко, което ми бе чуждо, и... ако трябва да съм честен, приемах го като един вид заплаха.

— Наистина ли? — попитах. Бях изненадана. Сам винаги изглеждаше толкова самоуверен. Може би и той си имаше две страни, както всичко останало! Прегърнах го силно, за да му покажа, че съм му простила.

— Ееех! — въздъхнаха Деми и Мериъм, които ни наблюдаваха.

Отдръпнах се от обятията му.

— Сега ти си на ход, Сам — рекох. — Целта ти е да я обсипеш с романтични и прекрасни жестове, за да ѝ вземеш ума напълно. И не се

бой. Мисля, че ще успееш, защото Марси наистина те обича, а накрая любовта винаги побеждава.

Устата на Сам се разтегна в широка усмивка.

— Тя и теб обича. Дали ще има място за двама ни в сърцето ѝ?

— Несъмнено — заявих. — О, замалко да забравя! Според астрологията двамата сте съвместими като партньори. Един приятел ми го каза на сватбеното изложение. Марси е Лъв, а ти си Стрелец — все огнени зодии. Подхождате си много, така че ви е писано да сте заедно.

— Леле! Има ли нещо, което не ти е ясно, щом стане въпрос за любовен романс? — попита Сам.

— Може и да има, но ще го разбере, щом започна бизнеса си.

Сам се ухили и изкозирува.

— Разбрано, капитан Клоуи. Кадет на любовта Сам на вашите заповеди.

Ние трите също изкозирувахме.

— Мисия „Завръщането на Марси“. Действай!

ЕПИЛОГ

На сватбата на семейство Хенди местният вестник „Осбъри Таймс“ отдели цели две страници, илюстрирани с осем невероятни снимки.

Ето какво гласеше статията:

„Марси Бредбъри и Сам Хенди се венчаха в неделя следобед в частен параклис в Осбъри. Булката и шаферките Клоуи, Деми и Мериъм бяха изключително красиви в копринените си рокли в цвят слонова кост, изработени от изгряващата дизайнерка Неса от «Небесни сватби». Всички момичета носеха букети от кремави рози и бръшлян. Младоженецът беше зашеметяващо красив, пременен в изискан бял костюм.

Тържеството се състоя в хотел «Осбъри Хол», където гостите опитаха от вкусните ястия, предоставени от Джо Юпитер от фирмата за кетъринг услуги «Европа». Докато гостите хапваха, младоженецът изчезна и не след дълго прелетя над главите им с малък самолет, който с извивките си изписа в небето думите «Марси, обичам те». След секунди към него се присъединиха още няколко самолета, управлявани от служителите на «Небесни сватби», и ненадейно над сватбеното празненство заваляха хиляди цветчета от бели рози, при което въздухът се изпълни с уханието на розова градина след дъжд. Казват, че булката останала поразена от жеста. По-късно тя похвали съпруга и шаферките си, изказвайки признателност за усилията им да организират всичко до последния детайл и да й устроят незабравим празник.

След официалната част тържеството продължи в градината, където бяха организирани разнообразни

дейности. Гостите опитаха спускане с ролери, скачане на батут, а някои дори се преоблякоха в карнавални костюми. Беше забавно да се наблюдава как Спайдърмен пийва шампанско с горила или как Жената-котка хапва сладко-сладко в компанията на викингски воин. Към края на вечерта младоженецът полетя с бърнджи от един грамаден кран, който бе паркиран зад хотела. Щом скочи във въздуха, зад него се развя знаме със следния надпис: «Марси, наистина съм си паднал по теб».

Всички бяха единодушни, че това е най-романтичната и най-забавната сватба, на която някога са присъствали. За съжаление малко след скока младоженецът бе откаран в болница с контузия на врата, но докторите твърдят, че вече се възстановява“.

ТЕСТ: ТИПИЧНИ ВЕЗНИ ЛИ СИ?

Обикаляш магазините за нова официална рокля и попадаш на две, които страшно много харесваш. Как ще постъпиш?

А) Хвърляш монета и каквото покаже — иначе не би могла да решиш.

Б) Искаш съвет от приятелка и се вслушваш в него.

В) Купуваш и двете. Рано или късно ще се нуждаеш от още една рокля!

В училище се появява нова ученичка, чиито обувки са демоде. Как ще реагираш?

А) Не обръщаш особено внимание и отиваш да се запознаете. Толкова са грозни, че чак са оригинални!

Б) Заричаш се да не се сприятеляваш с нея. Няма оправдание за лошия вкус!

В) Отиваш и ѝ казваш, че никой не харесва обувките ѝ. Все някой трябва да ѝ го каже!

Решавате да отидете на кино с приятели, но не можете да решите какво да гледате. Какви филми предпочиташ?

А) Ужаси — нещо страшно, с много отвратителни чудовища, което здравата да ви изплаши!

Б) Романтична комедия — нещо, което да ви разсмее.

В) Съзливлива любовна история — филм, който едновременно да ви накара да се възхищавате на красивия главен герой и хубаво да си поплачете!

Родителите ти те питат какво искаш за рождения си ден, но и ти самата не знаеш. Какво ще избереш?

А) Няма значение. Нещо, свързано с училище, или нови обеци, или компактдиск, а може и...

Б) Пари, за да можеш да излезеш и да си купиш хубави нови дрехи.

В) Не ставайте глупави, ти знаеш точно какво искаш — невероятната диамантена огърлица, която видя по магазините миналата седмица.

Приятелка ти се обажда, докато помагаш на майка си с домакинската работа, и ти предлага да се разходите в парка с други ваши приятели. Отказваш, имаш си достатъчно работа, но тя настоява, понеже наистина иска да отидеш. Какво ще направиш?

А) Казваш, че съжаляваш, но трябва да си свършиш задълженията, в противен случай, когато майка ти се върне, ще си имаш неприятности. Може би следващият път.

Б) Решаваш да приключиш с работата до половин час и след това да се присъединиш към тях.

В) Отиваш директно, оставяш домакинската работа за утре. Мама няма да се ядоса чак толкова!

Рожденият ден на сестра ти е след седмица и тя много иска компактдиск, който струва 10 паунда, точно колкото би могла да похарчиш за подарък, но искаш да си купиш и нов потник. Какво ще направиш?

А) Купуваш диска за сестра си — нали за това са сестрите!

Б) Купуваш диск, който струва само 5 паунда, остатъка похарчваш за потник.

В) Купуваш си нов потник за 10 паунда, а на сестра си казваш, че дискът е свършил, но ще продължиш да търсиш!

* * *

Резултати

Най-много отговори А — Съвсем малко приличаш на Везни

Хм, изглежда Везните в теб са дълбоко скрити. Време е да приемеш нерешителността си!

Най-много отговори Б — Същински Везни си

Съзнаваш и добрите, и лошите черти на зодията — само така!

Най-много отговори В — Определено си зодия Везни, дори прекалено!

Как изобщо успяваш да свършиш нещо? Да гледаш на нещата и от двете страни е хубаво, но в края на краищата трябва да вземеш решение!

Издание:

Кати Хопкинс. Клубът на шаферките

Английска, първо издание

Илюстрация на корицата: Мариана Станкова

Издателство Хермес, Пловдив, 2010

ISBN: 978-954-26-0866-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.